

53

หนังสือ ๑๐๐

ยัยน้องสาวตัวแสบมักชอบกล่าวหาว่าผมเป็นพวกหัวโบราณ นั่นคงเพราะผมชอบอ่านอะไรที่มันโบราณ ชอบศึกษาคำานเก่าๆ หรือไม่กี่ประวัติศาสตร์ แต่เอาเถอะ นั่นไม่ใช่ประเด็น ประเด็นมันอยู่ที่ว่าผมมักจะเชื่อในคำกล่าวของคนโบราณเสมอ แม้บางครั้งจะฟังดูไม่มีเหตุผล แต่มันกลับสอนกุศโลบายเอาไว้ได้แยบยลอย่างไม่น่าเชื่อ

ตัวอย่างเช่นสำนวนไทยที่ว่า *ชั่วเจ็ดทีดีเจ็ดหน* ชีวิตคนเราเกิดมาย่อมต้องมีทุกข์สุขปะปนกันไป ไม่มีใครโชคร้ายตลอดเวลา และเช่นกัน... คงไม่มีใครโชคดีเสมอไป

ครับ ผมก็เชื่ออย่างนั้นมาตลอด และคิดว่าจะยังเชื่ออย่างนั้นตลอดไปถ้าไม่เพราะ...

"หยางเจียน!"

เสียงเจ้าหลานชายตะโกนดังอยู่ข้างหู เขากำลังหยีตามองไปรอบๆ ส่วนมือกำแขนเสื้อผมไว้แน่นเหมือนกลัวหลุดหาย ซึ่งก็ไม่น่าแปลกใจ "เจ้าพาข้ามาที่ไหน!?"

"ข้าว่าเรื่องนี้ควรถามกงล้อกาลจักรของท่านอาจารย์!" ผมตะเบ็ง

เสียงตอบอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน

แม้ร่างกายอันแฝงไปคัวยพลังเทพจะทนทานต่อสิ่งเร้าภายนอก แต่
ยังรู้สึกได้ถึงความร้อนของเปลวไฟแดงฉานที่กำลังลุกลามไปทั่ว ผู้คน
ซุลมุนลับสนุ่นวาย ทั้งเสียงไม้ลั่น เสียงปะทะของคาน ทวน อาวุธสารพัด
ชนิดของเหล่าชายฉกรรจ์ในชุดเกราะทหารโบราณซึ่งเข้าโรมรันพันตู
ประหัดประหารกันอยู่รอบๆ ตัว เล่นเอาผมทำอะไรไม่ถูก โดยเฉพาะเมื่อ
มันไม่ได้เป็นความตั้งใจของตัวเองแม้แต่น้อยกับการโผล่มาลงสนามรบ
แบบนี้!

"เจ้าจะบอกว่าเป็นความผิดพลาดของงงล้ออะไรนั่นอีกแล้วเช่นนั้น
อะ?" ฉินเซียงสะบัดหน้ามาคำรามใส่หู ก่อนจะหันไปยกเท้าถีบชาย
ร่างยักษ์คนหนึ่งทีถลาเข้ามาให้กระเด็นไป

"ไอ้" ผมตอบพร้อมกับก้มหลบคานเล่มใหญ่ที่ไม่รู้ลอยมาจากไหน
ได้แบบเฉียดฉิว "เพราะข้ายังไม่ได้เริ่มใช้พลัง เพียงแค่ตะเท่านั้น"

อย่างที่พูดนั้นละครับ ท่าทางเครื่องมืองงล้อลับประังเคของท่าน
อาจารย์จะทำพิษอีกแล้ว ถ้ามั่นใจอะ มีครั้งไหนบ้างไหมที่ผมจะได้
พบกับความสมบูรณ์แบบไรที่ตีให้ชื่นใจ?

"ให้มันได้แบบนี้สิ!" ฉินเซียงสบต เขาตีหน้าบึ้ง ยกมือขึ้นรับทวน
ที่ฟาดเข้าใส่แล้วเหวี่ยงทิ้งคนและอาวุธไม่ดูตาม้าคาเรือไปไกลหลายเมตร

"แล้วเราจะทำเช่นไรต่อไปนายท่าน?" ฉินหลงถามคัวยลุ่มเสียง
กังวล ตามมาคัวยจิ้งจอกเก้าหางซึ่งหคตัวเป็นจิ้งจอกน้อยนอนหลบอยู่ใน
ถุงผ้า น้ำเสียงของเขาฟังดูเขี่ยหยันและสนุกสนาน

"น่าสนุกคี่นี่ บางทีพวกมนุษย์ก็มีอะไรน่าสนใจและน่ากลัวกว่าพวก
ปีศาจอย่างข้าเสียอีก"

อันนี้ผมเห็นคัวย เพราะจากสิ่งทีเจอมั่นทำให้ปีศาจอย่างเขาคุคคี่
มีเมตตาคืนอีกใจทีเดียว

"มันใช่เวลาหรือเปล่านั้น เจ้าจิ้งจอก!" ฉินเซียงควาด เขาเหวี่ยง
หมักเข้าใส่คนที่เขเข้ามาใกล้โดยไม่ได้ตั้งใจจนกระเด็นสลบเหมือด ไม่

หลงเหลือคำว่าปราณี

นำสงสารชะมัด

"เราต้องหาทางไปจากที่นี่ก่อน" ผมร้องบอก สายตามองเห็นแต่เพียงเปลวไฟ กองเลือด และซากศพ กลิ่นเหม็นชวนคลื่นเหียนลอยมาแตะจมูกทำให้รู้สึกแยะอย่างบอกไม่ถูก แต่พอจะพูดได้ว่าสิ่งที่เห็นในตอนนี้มันเลวร้ายที่สุดเท่าที่ชีวิตของเนตรศรียและเทพเออร์กลางได้พบเจอมา...

หมายถึงเทพเออร์กลางในความทรงจำเท่าที่เนตรศรียมีอยู่นะครับ

"แล้วจะไปอย่างไร ในเมื่อกงล้ออะไรนั่นมันหลุมมือเจ้าไปแล้วไม่ใช่หรือ ทำไมไม่รู้จักถือนิวให้ดีๆ!"

ถ้ารู้ว่าจะเจอเหตุการณ์แบบนี้ฉันก็คงจะฝังมันลงไปเป็นไมโครชิปติดตามตัวแล้วละมัง ใครจะไปตรัสรู้ได้ว่ามันจะพามาผลในที่อย่างนี้แบบไม่รอคำสั่งละเฮ้ย!

"ข้าจะพยายามมองหา" ผมรีบบอกก่อนที่เจ้าเงินเชียงจะใช้ผู้คนรอบตัวเป็นที่ระบายอารมณ์ แล้วสอศสายสายตา แต่ทว่าในสถานการณ์วายป่วงของการฆ่าฟันไม่คูหน้าอินทร์หน้าพรหมแบบนี้มันช่างยากชะจริงๆ โดยเฉพาะเมื่อแขนข้างหนึ่งถูกเจ้าหลานชายยึดแน่นจริงจังเหมือนกลัวหายขนาดหนัก ส่วนตัวก็ต้องคอยหลบหลุกหลงคมาวุธหรือพวกหน้ามีดที่ปรี๊ดเข้ามาไปด้วย

ที่สำคัญยิ่งกว่าคือกลิ่นเลือดและเนื้อหนังมนุษย์ที่ถูกไฟไหม้กระหน่ำทำลายซากนี่สิ มันทำลายสมาธิสุดๆ ไปเลย

ตกลงชีวิตไอ้ศรียมันจะช่วยให้สงบสับสนไม่เหลือเรื่องอะไรให้ชื่นใจจริงๆ ใช่ไหม?

ไม่ ไม่ใช่สิ! ไม่ใช่คำถามนี้ ที่ถูกคือผมกำลังหลงมาอยู่ไหน และจะได้กงล้อกาลจักรกลับคืนมาได้ยังไงค่างหาก

และแล้ว! ท่ามกลางสมรภูมิฆ่าฟัน สายตาผมก็เหลือบไปเห็นประกายบางอย่างที่เป็นคำตอบของคำถามในใจ

กงล้อกาลจักรของสำคัญ!

"มันอยู่นั้น!" ผมว่า พลังชี้ไปยังคนกลุ่มหนึ่งซึ่งกำลังพยายามฝ่าวงล้อมของศัตรูออกไปจากสมรภูมินี้ กงล้อกาลจักรเจ้าปัญหาอยู่ที่ใครคนใดคนหนึ่งในกลุ่มนั้นที่ผมยังไม่แน่ใจว่าใคร เพราะความสับสนอลหม่านท่ามกลางความมืดมิดผิดปกติที่กำลังสะท้อนแสงสีแดงฉานของเปลวไฟและเลือด...

"เช่นนั้นก็ไป" เฉินเซียงบอกพลังคิงแชนผม ทำท่าจะวาร์ปไปหาคนกลุ่มนั้นทันทีถ้าไม่รีบยื้อไว้ซะก่อน ความใจร้อนวู่วามนับเป็นนิสัยที่แก้ไต่ยากจนลุงโคตรอ่อนใจ

"อย่าวู่วาม ชินอยู่ดีๆ เจ้าไปปรากฏตัวเช่นนั้น เดียวได้เป็นเรื่อง"

ไม่ใช่แค่เป็นเรื่อง แต่มันจะเป็นเรื่องใหญ่มากแน่ๆ เอาหัวไอ้คุณหลานเป็นประกัน!

"เป็นนิสัยที่แก้ไม่หายสินะ" ผมได้ยินเสียงพิมพ์พำจากจิ้งจอกเก้าหางชัดเจน แต่คงเพราะเขามัวแต่ยุ่งอยู่กับสถานการณ์รอบตัว เฉินเซียงจึงเหมือนจะไม่ได้ยิน ซึ่งนั่นทำให้ผมนึกขบขันเสียงอึกทึกกรึกโครมชวนหูอื้อนี้ขึ้นมาทันควัน

"เช่นนั้นจะให้ทำอย่างไร" เฉินเซียงถามห้วนๆ สีหน้าเหมือนไม่ค่อยเต็มใจจะพูดประโยคนี้สักเท่าไร

"ตามไปก่อน หากจังหวะเหมาะค่อยเข้าไปเอากลับคืนมาโดยไม่ให้รู้ตัว เช่นนั้นจึงจะง่ายกว่า รวมถึงไร้ซึ่งปัญหาที่จะตามมาทีหลังด้วย" ผมชี้แจงแผนการ ปลายหางตาเหลือบสังเกตเห็นการณรอบตัวไปด้วย

ไม่ไกลนั่นคือลำน้ำกว้างส่องประกายสะท้อนเปลวไฟซึ่งกำลังผลาญสิ่งที่ลอยล้าอยู่เหนือระลอกคลื่นแผ่วเบา ด้านหนึ่งเป็นเกาะแก่งเขาสูงตั้งตระหง่านเป็นเงาทะมึนสลัวกลางลำน้ำเสมือนปีศาจร้าย เป็นภาพที่สวยงามและน่ากลัวไปพร้อมกัน

ระหว่างที่ภาพรอบตัวกำลังจะเลื่อนรางไปจากสายตาเพราะวิชาวาร์ปชั้นเทพของเจ้าหลานชาย รวมทั้งแสงดวงอาทิตย์ที่ถูกปลดปล่อยจากเงามืดของดวงจันทร์หรือเรียกอีกอย่างว่า ปรากฏการณ์สุริยุคราส ผมก็

พลันนึกขึ้นได้ว่าสถานที่แห่งนี้หากไม่มีเปลวไฟ ไร้ซึ่งซากศพ และผู้คนที่เอนขวำมันช่างคุ่นตายเป็นประหลาด คุ่นเหมือนเป็นที่ที่ผมเคยผ่านเมื่อไม่นานมานี้ หรือแท้จริงมันอาจจะนานมาก หรือก่อนหน้านั้น

ครั้งหนึ่ง ผมมาหาเจียงนั่วที่เจียงตุ๊กที่เคยแอบแวนเกลโลลมาเที่ยว ชมวิวทิวทัศน์ของดินแดนทางใต้อันเป็นสถานที่สำคัญในประวัติศาสตร์อยู่เหมือนกัน และถ้าหากจำไม่ผิดที่นี่น่าจะเป็น...

แม่น้ำฉางเจียง¹ ในเขตเจียงตง?

ถ้าอย่างนั้น หรือว่านี่คือ...!?

"หยางเจียน เราถามพวกนี้มานานแล้วนะ ลงมือได้หรือยัง"

ผมได้ยินเสียงเค็มๆ คั่งคำถามซ้ำซากไม่ต่างจากเด็กน้อยวัยอยู่ไม่สุขคั่งแหว่ข้างหู แต่เพราะสายตากำลังวนเวียนอยู่กับผู้คนซึ่งรวมกลุ่มไม่ไกลจึงไม่ได้ตอบในทันที

"นี่ หยางเจียน เจ้าเป็นอะไร จ้องเอาๆ อยู่ได้ เจ้าพวกนั้นมันมีอะไรแปลกพิสดารหรือมีเบาะแสเกี่ยวกับเซียนเชิงเซียวหรืออย่างไร"

"เปล่า" ผมตอบทั้งที่มิได้ละสายตาจากกองทหารที่ปล่อยม้าศึกพักผ่อนให้กินน้ำกินหญ้าอยู่ริมลำธารตื้นๆ ไม่ไกลจากต้นไม้ใหญ่ที่เราอาศัยอิงของมันเป็นที่นั่งพักผ่อนสักครู่ หลังจากคอยถามพวกเขาซึ่งเดินทางไม่ยอมหยุดพักมาเป็นเวลาหลายวัน "ข้าไม่รู้สักถึงเซียนเชิงเซียวที่นี่"

"อ้าว...แล้วอย่างไร" ฉินเซียงยกขาพาดกับกิ่งไม้แล้วหันมา "ข้าเห็นเจ้าสนใจในตัวหัวหน้าพวกนั้นเหลือเกินเห็นชอบนั่งจ้อง จะทำอะไรรึไม่ทำเสียที"

"เจ้าก็เห็นอยู่ว่าพวกเขายังไม่หยุดพักจริงจัง จะให้ยื่นมือเข้าไปยุ่ง

---

¹ แยกซีเกียง

² กังคัง

ได้อย่างไร"

กำลังทหารที่มองกะประมาณไม่น่าจะเหลือถึงร้อยชีวิตนี้ได้ฝ่าวงล้อมออกมาจากสมรภูมิดูเคียดเมื่อสองวันก่อน แน่نونว่าหากต้องหลบหนีการตามล่าพวกเขาจะไม่คิดหยุดพักง่ายๆ แต่ถ้าจะให้ลงมือในขณะที่ทุกคนยังสิ้นตัวเต็มที่ยังไงมันก็เหมือนหาเรื่องใส่ตัวโดยใช่เหตุอยู่ดี ผมยอมรับว่าถึงจะทำให้ภารกิจล่าช้าไปบ้าง แต่การคิดตามคุณพฤติกรรมของพวกเขาก็เป็นเรื่องน่าสนใจไม่น้อย โดยเฉพาะเขาคนนั้น...

"ถึงเจ้าจะทนใจเย็นอยู่ได้แต่ข้าไม่เหมือนเจ้าหรอกนะ ข้าอยากเร่งทำภารกิจให้เสร็จสิ้นและกลับสวรรค์" เจ้าหลานชายเอนตัวพิงลำต้นไม้สูงชะลูดซึ่งผมไม่รู้ว่ามันต้นอะไรพลางบ่นหน้ายู่

"เรื่องความอดทนที่แสนจะค่าตัวของเจ้า พวกข้ารู้กันคืออยู่แล้วไม่จำเป็นต้องบอกก็ได้กระมัง" ฉีหลงพึมพำแทรกการสนทนา ส่งผลให้เงินเซียงยึดตัวขึ้นจ้องมังกรกิลเลนตัวจิวที่กำลังบินวนไปมาเหมือนมองยุงร้าย หวังตะปบให้ตายคามือ

"ถ้าเจ้าไม่พูดก็ไม่มีใครว่าเหมือนกัน เจ้าตัวประหลาดหง่าเหงือก!"
เริ่มอีกแล้วสินะ บอกเลยไอ้ครัยโคตรเพลี่ย

"พวกเจ้าก็อย่าหาเรื่องให้มันมากนักเลย เวลานี้ไม่มีเห่าฟ้าเป็นตัวเลือกเพิ่มความสุข...เอ่อ...คือ ข้าหมายถึงเป็นตัวช่วยห้ามปราม จะทำอะไรก็หักคิกกันชะบ้าง อย่าให้เออร์กลางต้องลำบากใจ"

พูดจาได้หล่อโคตรๆ เลยครับคุณจิ้งจอก แต่ไม่รู้ทำไมผมฟังแล้วมันทะแม่งๆ ชวนกระอักกระอ่วนพิกล

"ก็นี่อย่างไรเล่า อีกเหตุหนึ่งที่ข้าอยากรีบไปจากที่นี่ ค่อยให้นายเจ้าไม่เป็นห่วงสัตว์เลี้ยงของตัวเอง แต่อย่างไรก็เป็นคนรู้จัก สำหรับข้าแล้วให้หนึ่งดูคายอยู่เฉยๆ คงทำไม่ได้"

นี่ก็หล่อเหมือนกันครับ หล่อแบบไม่คิดชีวิตจริงๆ ทุลละหมั่นได้!

"ข้าชื่นชมเจ้าจากใจ" ผมหันไปบอกยิ้มๆ "แล้วเจ้ามีแผนการสำหรับเรื่องนี้อย่างไรเล่า"

จะเป็นคนศรัทธาธรรมน้ำมิตรยังไฉนมันก็ต้องมาพร้อมสติและปัญญาด้วยนะครับคุณหลาน ไม่งั้นได้ค้ายก่อนแก้แน่

"แผนการก็ง่ายมาก" ฉินเซียงยึดตัวไหวไหล่ "รอเห่าฟ้าปรากฏตัว จากนั้นก็ไปลากคอมันมาถามเหตุผล คบกะโหลกสั่งสอนอีกนิดเป็นอันจบ"

ผมมองสีหน้าสุคะชิลของเจ้าหลานชายอย่างทิ้งจิต อยากจะปรบมือดังกๆ ให้กับแผนอันสุคะจะเลิศในสามภพนั่นเหลือเกิน ถ้าไม่เพราะแผนการนี้ยังคิดปัญหาอีกอย่าง

"ก็แล้วถ้าเขาไม่ปรากฏตัว..."

"ไม่มีทาง" ฉินเซียงค้ำยันทันที ท่าทางมันออกมันใจเหลือแสน "ข้าเชื่อว่างานนี้ต้องมีเจ้านกมารเทียนอวี่อยู่เบื้องหลัง มันทำแบบนี้เพื่อใช้เห่าฟ้าเล่นงานเจ้า ไม่ว่าในรูปแบบไหน แต่เจ้าหม่าบ้านั้นต้องปรากฏตัวแน่"

"อืม" ผมพยักหน้าช้าๆ นี่นับเป็นการคิดวิเคราะห์ที่มีเหตุผลที่สุดเท่าที่ได้ยินจากปากเจ้าหลานชาย "ก็แล้วถ้าเป็นเช่นนั้น หากไปช้าหรือเร็วกว่านี้จะมีผลต่างกันอย่างไรเล่า"

ไม่ว่ายังไงเห่าฟ้าคงไม่กลับมาเป็นเหมือนเดิมง่ายๆ อยู่แล้ว โลกนี้ก็ยังไม่ได้พังทลายภายในสามวันเจ็ดวันอย่างที่เคยกลัว ในเมื่อรู้แน่แล้วว่ามันไม่ใช่จุดประสงค์ที่แท้จริงของเทียนอวี่ หรือต่อให้มีอะไรในประวัติศาสตร์ถูกบิดเบือนแต่ผมก็รู้แล้วว่าแท้จริงประวัติศาสตร์ก็เป็นเพียงด้านหนึ่งที่ผู้คนมองเห็นเท่านั้น ส่วนเบื้องหลังยังมีอะไรแอบแฝงอยู่อีกมากมาย ดังนั้นต่อให้รีบร้อนไปก็ไม่ได้ทำอะไรแตกต่างอยู่ดี ไม่แน่ว่ามีการที่ผมบังเอิญเผลอมาอยู่ที่นี้อาจจะมีความหมายบางอย่างซ่อนอยู่ก็เป็นได้

แต่ว่า...มันคืออะไรกันล่ะ

"เร็วก็คือเร็ว ช้าก็คือช้า เท่านั้นยังมีความแตกต่างไม่พออีกหรืออย่างไร"

เอ่อ...ก็นะ...ต่างก็ต่าง ผมว่าผมไม่ควรจะถกเถียงกับเจ้านี่ให้เปลือง

พลังงานชีวิตจะดีกว่า

"แต่อย่างไรเราคงไปปรากฏตัวตอนนี้ไม่ได้"

ผมไม่รู้ว่าจะเพราะอะไร กงล้อกาลจักรจึงหลุดเข้าไปอยู่ในเงาระของ
ผู้ชายคนนั้นได้ แต่เอาเถอะ คนเราต่อให้อึดแค่ไหนหรือกำลังหนีตาย
ยังไงมันก็ต้องมีช่วงหยุดพักกันบ้าง และผมจะรอจังหวะนั้นล่ะ!

ใช่ จังหวะแบบนี้...

ผมนั่งอยู่ตรงหน้าชายวัยเกือบกลางคน ใบหน้าเปโระเปื้อนจาก
การกรำศึก ดวงตาที่เคยเป็นประกายกรำร่าวนำเกรงขามของเขาปิดสนิท
บ่งบอกว่ากำลังเข้าสู่ห้วงนิทรา แต่เพื่อความมั่นใจผมจึงต้องใช้เล่ห์กล
มนตร์คาถากันเล็กน้อยเพื่อให้หลับสนิทชั่วคราวอีกทั้งกันคนรอบตัว
เขาเข้ามายุ่งย่ามด้วย

เมื่อจัดการเสร็จสรรพจนมั่นใจ ผมจึงเอื้อมมือไปอังเหนือเงาระ
นักรบของเขา เพียงพริบตาอุปกรณ์เจ้าปัญหากงล้อกาลจักรก็หลุดลอย
เข้ามาอยู่ในมือ ทว่า...กลับมีเรื่องที่ไม่คาดคิดเกิดขึ้น นั่นคือ
ประกายของคมดาบที่สะบัดพาดกับลำคอด้วยฝีมือของคนที่ผมคิดว่ากำลัง
หลับสนิทด้วยอำนาจมนตราแห่งเทพ!

"เจ้าเป็นใคร?"

ทำไมกัน? ทำไมพลังเทพถึงใช้กับเขาไม่ได้!

ผมนั่งมองสบประกายคานากลับของเขาเพราะไม่ทันได้ตั้งตัว แต่
เพียงเสี้ยววินาทีแววมคร้ายในดวงตาคู่นั้นกลับเปลี่ยนไป มันเบิกกว้าง
คล้ายตกตะลึงถึงขีดสุด

"เจ้า..." พร้อมเสียงอุทานแทบไม่ทันลำคอ "หยางเจียน!?"

แน่นอน ก็ของผมถูกเป็นโบสวยงามทันทีเมื่อได้ยินประโยคนั้น

"เรารู้จักกันหรือ" อย่างที่ทุกคนก็รู้ว่า กันอยู่ว่าผมเพิ่งเจอเขาแบบ
จะจะก็วันนี้ แล้วจะไปรู้จักมักจี่กันได้ตอนไหน

คุณอาคนนั้นกะพริบตาสองสามครั้งเหมือนกำลังพยายามจะคั้งสติ

เขาเหลือบมองรอบตัวซึ่งยังมีทหารเฝ้ารักษาการณ์อยู่ไม่ห่าง แต่กลับไม่มีปฏิกิริยาใดๆ ต่อเหตุการณ์ผิดปกติที่เกิดขึ้นกับเจ้านายตน จากนั้นจึงหันมามากว่าคอเสื้อของผมนำเอาไว้แน่น

"หยางเจียน ครานี้ข้าจะไม่ปล่อยให้เจ้าหลुकมือ เจ้าจะต้องซัดใช้!"

เอ่อ... เคี้ยวนะ ทำไมเหมือนมีเครื่องหมายคำถามลอยเหนือหัวเต็มไปหมดแบบนี้ละ

"เรารู้จักกันหรือ" ผมถามย้ำเสียงเย็น เพราะเริ่มจะไม่โอเคกับท่าที่แบบนี้ขึ้นมา สำคัญก็คือการที่เขาพูดอย่างนี้แสดงว่าเรา ผมงกับเขาคงเคยมีอะไรเกี่ยวข้องกันและถูกอุปกรณ์แห่งกาลเวลาเล่นตลกเหมือนครั้งก่อนๆ อีกงั้นหรือ!?

ให้ตายเถอะ ผมไม่อยากจะเกี่ยวข้องกับใครกับคนคนนี้เลยถ้าเป็นไปได้ หากไม่คิดกงล้อกาลจักร ไร้อัตริย์คงไม่คิดเฉียดใกล้ แคได้มองอยู่ห่างๆ ให้เป็นบุญลูกตาก็นับว่าเหลือแหล่แล้ว

"หยุดคิดหน้าซื่อเสียที ไม่ว่าเจ้าจะเป็นปีศาจหรือตัวอะไรก็ตาม วันนี้น้ำข้าจะสังหารเจ้าให้ได้!"

อ้าว ช่วยแล้ว! มันเรื่องหอยแห้วอะไรกันอีกล่ะ อยู่ดีๆ จะมาฆ่าแกงกันง่ายๆ อย่างนี้ได้ไงล่ะครับ!?

ผมยังไม่ทันได้อ้าปากทักท้วง เจ้าของคาบคมกริบกลับพลิกของมีคมในมือทำท่าเหมือนจะปาดคอผมจริงจัง

เฮ้ย! เอาจริงหรือเนี่ย!?

"เจ้า!" เขาส่งเสียงคำราม ดันตัวขึ้นแล้วลงแรงคาบมาเต็มกำลัง ในขณะที่ผมตัวมือเปล่าจับยึดคมของมันเอาไว้!

อะแหม่ อย่าลืมหึมาสิครับว่าผมเป็นเทพ ต่อให้ช่วยแคไหน เทพก็คือเทพวันยังค่ำ แค่นั้นนับว่าซิดมาก

"เจ้าต้องการอะไรจากข้ากันแม่หยางเจียน!" ผู้ร้ายหมายชีวิตออกแรงจหน้าคำหน้าแดง คังนั้นคำถามจึงถูกส่งมาพร้อมกับอาการหอบเหนื่อย

"ข้าเพียงต้องการของของข้าคืน" ผมตอบอย่างสงบ พยายามไม่สนใจสีหน้าโกรธเคืองของเขา "และตอนนี้ข้าก็ได้มันมาแล้ว ไม่มีเหตุผลที่จะต้องมีเรื่องกับท่าน"

"แต่ข้ามีเรื่องที่ต้องสะสางกับเจ้า!"

นี่ตัวผมไปทำอะไรไว้กับอดีตของเขาอีกละเนี่ย ถ้ามจริง ถ้าจะอลวนวุ่นวายขนาดนี้ก็ให้มันฟังไปเถอะ ประวัติศาสตร์อะไรนั่นนะ ไอ้ครัยเส้นเลือดในสมองจะแตกตาย

"ข้าว่าในฐานะนายทัพพ่ายศึกเช่นนี้ ท่านไม่ควรหาเรื่องใส่ตัว" ผมพยายามคงน้ำเสียงนิ่งสงบเอาไว้

"ข้าหาได้เป็นฝ่ายพ่าย!" ชายผู้นั้นโต้ "นั่นเป็นเพราะสวรรค์ไม่เข้าข้างข้า ข้าไม่ยอมรับความพ่ายแพ้ในครั้งนี่ บางทีครานี้ก็อาจจะเป็นเพราะเจ้า!"

อ้าว เกี่ยวอะไรกับผมล่ะครับ ปัดไล่ถึงกะละมังหม้อ!

"ใช่หรือไม่" ผู้กล่าวหาเค้นเสียงแล้วโถมเข้าไปใส่ผมเต็มกำลังอีกครั้ง "คงเป็นเพราะเจ้า เจ้าทำให้สายลมเปลี่ยนทิศส่งผลร้ายต่อข้า เจ้าบันดาลโรคระบาด ทำให้ทหารนับแสนของข้าล้มตายมากมายเป็นไปไม่รู้เรื่อง เพราะอะไร เพราะอะไรบอกมา!"

ต่อให้พันตัวไอ้ครัยจนขาดสองท่อนหรือบิบบอกจนตาย ผมก็ตอบท่านไม่ได้หรือครับว่าเพราะอะไร ก่อนอื่นน่าจะถามตัวเองก่อนดีกว่ามัง

"ข้าไม่มีอะไรจะบอกท่าน" ผมพุกซี้ๆ พลังจ้องลึกเข้าไปในดวงตาแข็งกร้าวร้อนแรงด้วยไฟโทสะ หัวใจใช้พลังทำให้เขาหลับใหลและลืมเตือนสิ่งที่เกิดขึ้นในเวลานี้ แต่ดูเหมือนพลังของผมจะใช้ไม่ได้ผลอีกเช่นเคย

เพราะอะไร คำถามนี้ควรเป็นผมมากกว่าที่ต้องพุดออกมา

"ถ้าเจ้าคิดจะทำอะไรกับข้าจงรู้เอาไว้ว่ามันไม่ได้ผล พลังของเจ้าไม่มีผลกับข้าเหมือนเช่นกับคนอื่น ๆ หยางเจียน"

ดิงามมากครับ แต่ไม่ได้ทำให้ผมรู้สึกกระจ่างเท่าไรนะ แล้วจะเอา

ไงต่อละเนี่ย!

"นายท่าน"

"เออร์หลาง"

"หยางเจียน"

เออ แล้วทำไมเจ้าพวกนี้มันต้องมาประสานเสียงสามัคคีกันตอนนี้
ด้วย คนกำลังยุ่ง!

"หยางเจียน มีกองทหารจำนวนไม่น้อยกำลังมุ่งหน้ามาที่นี่ มัวเล่น
อะไรอยู่ ถ้าไม่อยากจะให้เป็นเรื่องใหญ่ก็เร็วเข้า!"

ใครเล่นกันพะ เจ้าหลาน!?

"นี่ท่าน..." ผมสบตากับผู้หวังประทุษร้ายตรงๆ "ท่านกำลังตกอยู่ใน
อันตราย ศัตรูกำลังตามติดท่านมาแล้ว รีบไปจากที่นี่ซะ"

คำพูดของผมเรียกสายตางงันออกมาได้ชั่วขณะก่อนจะเปลี่ยน
เป็นอีกเหมิ

"ข้าจะไม่หนีเช่นสุนัขจวนตรอกอีกแล้ว ข้าจะสู้ ต่อให้ตายก็ขอตาย
อย่างราชสีห์!"

ตรรกะเท่าๆ แบบนี้ถ้าอยู่ในหนังมันก็คงเท่อยู่หรอก พอมาเจอใน
ชีวิตจริง สำหรับผมมันฟังดูเง่าเป็นบ้า

"เห็นที่ว่าการตายเช่นราชสีห์ของท่านจะไม่มีประโยชน์อันใด" ใน
ที่สุดก็อดไม่ได้ว่าจะไม่พูดมากอีกแล้วเชียว "ทั้งที่ยังมีสิ่งค้างคาถาคบคิด
จะหันหลังยอมแพ้ง่ายๆ หากใช้สติไตร่ตรอง คงรู้ว่าเหตุการณ์นี้ใช้วิธีทางออก
ขอเพียงยังมีชีวิตอยู่ การหนีเมื่อควรหนี ถอยเมื่อควรถอย รุกเมื่อควรรุก
นั่นต่างหากจึงเป็นหนทางของผู้มีปัญญาแท้จริง เรื่องเช่นนี้ท่านน่าจะรู้ดี
ที่สุด เหตุใดจึงลืมนั้นไปเสียเล่า"

"หยางเจียน..."

"หากไม่เชื่อข้าก็แล้วแต่ใจท่านเถิด แต่ข้าหมดธุระกับที่นี่แล้ว" ผม
รีบตัดบทเพราะเห็นเรื่องชักจะเลยเถิดหากมัวแต่พล่าม อาศัยช่วงเวลา
ที่คนฟังกำลังสับสนกับคำพูดของผมฉันกระปือออกจากตัวพร้อมกับคิงพลัง

ในกายออกมาใช้

"ลาก่อน"

ถ้าทำอะไรไม่ได้ก็ช่างมันแล้วกัน ขอให้เขาจำผมได้แล้วยังไง ลำพัง
แค่แวนไปจากที่นี่ ของกล้วยๆ

"หยุดเดี๋ยวนี้นะ!" ผมได้ยินเสียงของเขาแว่วๆ เมื่อภาพตรงหน้า
คล้ายกำลังเลื่อนรางไปจากสายตาอย่างรวดเร็ว "ทหารหยุดเขาไว้!"

ตกลงเขากับผมมีความบาดหมางอะไรกันแน่นะ สรุปว่าจนแล้วจน
รอดก็ไม่มีโอกาสได้ถามได้...

"เจ้าทำอะไรอยู่นานสองนาน เหตุใดจึงไม่ใช่พลังเทพสะกดเขาเอา
ไว้" แต่เผลอมาเจอหน้ายังไม่ทันได้กะพริบตาเจ้าหลานชายก็พุ่งคำถามเข้า
ใส่แทบจะทันที ไม่รอให้ได้สูดหายใจเข้าปอดสักพอดด้วยซ้ำ

"จำทำแล้วแต่ไม่ได้ผล"

"ชายผู้นั้นเป็นใครกัน เหตุใดจึงสามารถต้านทานพลังเทพของเจ้า
ได้"

เรื่องนี้ลุงก็อยากรู้อะครับคุณหลาน แต่มันคงไม่ใช่เวลามายุคค้นหา
คั่นคอเรื่องพวกนี้หรอก

"ทหาร!" ผมหันตามเสียงทวาดพร้อมกับเจ้าหลานชาย เห็นร่าง
เจ้าของซุกเกอร์ระสง่างามที่เต็มไปด้วยฝุ่นผงและคราบเลือดลลาออกมา
จากที่ของตนเอง

"เฉิงเซียง³ ไม่ทราบว่ามีสิ่งใดเกิดขึ้นหรือขอรับ"

คำถามของทหารได้บัญชาส่งผลให้เจ้าของตำแหน่งอันสูงส่งนั่งงัน
ไปเล็กน้อย ก่อนจะบอกหัวนๆ

"ไม่! ไม่มี..." ถึงจะอยู่ห่างไกลพอประมาณผมก็ยังเห็นสายตาของ
เขาเหลือบมองไปรอบตัวก่อนจะหันกลับมากำชับเอาทับทหารที่ก้มหน้ารอ
อยู่ "พวกเจ้าเตรียมตัวออกเดินทางกันได้แล้ว"

---

³ ตำแหน่งขุนนาง ในที่นี้คือสมุหนายกหรือเทียบเท่ากับตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

พวกเราเฝ้ามองความวุ่นวายขนาดย่อมๆ ที่เกิดขึ้นหลังจากได้รับประกาศิตจากนายเหนือชีวิต สักครู่ผมจึงค่อยผ่อนลมหายใจหันกลับมาทางหลานชาย

"มีผลย่อมต้องมีเหตุ แต่นี่คงไม่ใช่เวลาจะมาหาเหตุอะไร รีบกลับได้แล้ว"

เงินเสียงไม่ได้โต้แย้งเขายื่นมือมาสัมผัสผืนเสื้อของผมขณะที่ส่งพลังเพื่อขับเคลือนกงล้อแห่งกาลเวลาแต่โดยดี

สมรภูมิต่อปี⁴ ไม่นึกเลยว่าจะมีโอกาสได้มาเห็นกับตา สงครามมันช่างเลวร้ายเหลือเกิน เลวร้ายกว่าทุกสิ่งไม่ว่าจะกับใคร ทั้งมิตรหรือศัตรู

แต่อย่างน้อยการหลงทางโผล่มาที่นครวันนี้ก็ไม่ได้ไร้ประโยชน์ซะทีเดียวเพราะมันทำให้ผมรู้แล้วว่า หนทางข้างหน้าในอนาคตของตัวเองต้องรับมือกับอะไร หรือใคร...

จุดมุ่งหมายข้างหน้าคงเป็นอดีตอันไกลโพ้นของเขาผู้นั้น

เฉาเขา⁵

...ทำไมจึงรู้สึกได้ถึงเคำกลางของความยุ่งยากได้ชัดเจนขนาดนี้กันนะ

ทำไม...

ทำไม...

"เออร์หลาง"

อดีตวิหคสวรรค์ขยับปากเรียกขาน สายตาจับจ้องใบหน้านิ่งขริมดวงคาหลุบค้ำ เรียวกี้วมวนค่น้อยๆ ตกอยู่ในอาการคั่งเหม่อลอยไม่รับรู้สิ่งใครอบตัวท้้งๆ ที่อากการเช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นกับเจ้าของนามนี้มาก่อน

"เทพเออร์หลาง! เจ้าไค่ยินหรือไม่?" น้ำเสียงแข็งเข้มเพิ่มระดับ

⁴ สึกผาแดง หรือตามสำเนียงฮกเกี้ยนรู้จักกันในชื่อสมรภูมิเซ็กเพ็ก

⁵ เฉาเขา ตามสำเนียงจีนกลาง โจโด ตามสำเนียงฮกเกี้ยน

ความคั่งขื่นอีกขื่น มือคว้าหมากที่วางอยู่ใกล้ตัวปาใส่ เจ้าของร่างนึ่งสนิท
ตรงหน้าจึงเริ่มขยับตัว กะพริบตาสองสามครั้งแล้วเหลือบขึ้นสบ ก่อน
แย้มยิ้มราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น

"อ้อ เทียนอวี เจ้าเอง..."

เทียนอวียึดตัวขึ้นเลิกคิ้วเบิกตามองคล้ายทิ้งจัก

"เจ้าเล่นหมากกับข้า ไม่ใช่แล้วจะเป็นใคร" มารร้ายเทียนอวี
เขม่นมองใบหน้าที่เผลอหันหลบสายตา ก่อนเบือนหน้าไปอีกทางแล้ว
ส่งเสียงพึมพำ "ใจเจ้าไม่อยู่กับเนื้อกับตัว กังวลเรื่องน้องสาวละสิ"

เทพเออร์กลางเงยหน้าขึ้น "เจ้ารู้?"

"อย่าคิดว่าข้าอยู่แคในแดนมารแล้วจะหุนหวนกตาคอบอด อีกอย่าง
เรื่องซานเซ็งหมู่ทำผิดกฎสวรรค์ แอบรักกับมนุษย์จนให้กำเนิดทายาท
แล้วถูกเจ้าจับขังไว้ได้เขาหัวซานเป็นที่โจษจันไปทั่วสามภพ หากไม่รู้
เห็นที่ข้าคงต้องย้ายตัวเองเข้าไปอยู่ในกะลา"

"เจ้าคงคิดว่าข้าโหดร้าย" เทพเออร์กลางเอ่ยเรียบๆ กิ่งรำพึงกิ่ง
ถาม มือหนึ่งยื่นไปหยิบเม็ดหมากขึ้นจากโด สายตาพินิจเกมบนกระดาน

"หึ แปลกนะที่เจ้ามาถามคำถามเช่นนี้กับมารร้ายอย่างข้า" เทียน-
อวีแค่นหัวเราะ ในขณะที่อีกฝ่ายเผยรอยยิ้มมุมปากน้อยๆ ยังคงจ้องมอง
กระดานหมากล้อมแล้วเอ่ยสับไป

"ก็ถ้ามารร้ายอย่างเจ้าไม่มีสมอง ไม่มีหัวใจหรือไร้ซึ่งจิตใจ มันก็
คงแปลกอย่างเจ้าว่า"

เทียนอวีหันกลับมาจ้องเจ้าของคำพูดตรงๆ พลังเอ่ยเสียงห้วน

"ทำไมข้ารู้สึกว่าคุณเจ้ามันฟังไม่ค่อยเข้าหูชอบกล"

"นั่นก็ต้องแล้วแต่เจ้าจะตีความ" เทพเออร์กลางใช้นิ้วพลิกเม็ด
หมากที่ถือไว้ไปมา สายตาไม่ได้ละไปจากจุดเดิม

"เช่นนั้นข้าจะถือว่าเป็นคำชมเพื่อไม่ให้เสียอารมณ์ก็แล้วกัน"
เทียนอวีตัดสินใจสรุปง่าย ๆ "ส่วนเรื่องน้องสาวเจ้าข้าไม่มีความเห็นเพราะ
มันไม่เกี่ยวกับข้า และคิดว่าเจ้าคงไม่ทำอะไรลงไปโดยไม่มีเหตุผลเพียงพอ"

"นี่เจ้ารู้จักข้าดีมากมายเพียงนั้นตั้งแต่เมื่อใด" เทพเออร์กลาง เลิกคิ้วริมฝีปากแยมยิ้มกว้างกว่าที่เคย "ขอบใจที่เข้าใจข้า"

"ข้าเพียงพุกไปตามที่เห็น ไม่ได้เข้าอกเข้าใจอะไร" เทียนอวีปฏิเสธ เสียงแข็ง เผลอตัวเบือนหน้าหนีเพราะไม่ได้อยากรับคำพุกนั้นเสียเท่าไร เนื่องจากเท่าที่เป็นอยู่ก็นับว่าผิควิสัยของคนไปมากพอ

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อใดที่การประลองหมากล้อมกับเทพเออร์กลาง กลายเป็นกิจกรรมที่เขาทำจนเคยชิน ทั้งที่สิ่งที่ควรทำคือการหาทางทำลาย เทพองค์นี้เสีย แต่จนแล้วจนรอดก็หาข้ออ้างผัดวันประกันพรุ่งให้ตนได้ ตลอดมา คล้ายว่าชีวิตของเทพเออร์กลางหาใช้สิ่งที่เขาต้องการอีกต่อไป

"ข้ามองเจ้าไม่ผิดจริงๆ"

"เจ้าพุกอะไร" เพราะจิตใจกำลังเหม่อลอย เทียนอวีจึงไม่อาจจับ คำพุกแผ่วเบาที่ลอยแว่วมาได้ถึถ้วน

"ช่างเถอะ ไม่มีอะไร" เทพเออร์กลางปฏิเสธ พลังวางหมากลอง แล้วเงยหน้าผายมือ "ตาเจ้าแล้ว"

เทียนอวีส่ายหน้าช้าๆ ก่อนข้างเอือมระอากับนิสัยแปลกประหลาด ของเทพองค์นี้ ได้เพียงแต่นึกปลงแล้วตัดคลื่นใจวางหมากล้อมต่อ

"เทพธิดาเจ้าจื่อเป็นอย่างไรบ้าง" เทพเออร์กลางเปิดประเด็น ทำลายความเงิบงันซึ่งเข้าครอบงำชั่วคราว เทียนอวีเหลือบมองเล็กน้อย ก่อนตอบห้วนๆ เช่นเดิม

"สบายดีตามอัธยาศัย"

"แล้วเจ้าเห็นว่านางเป็นอย่างไร"

"ทำไมต้องเห็นว่าเป็นอย่างไรด้วย"

"ข้าเพียงชวนคุยไปเรื่อยๆ ถ้าจะไม่ตอบก็ไม่ใช่ไร"

เทียนอวีชะงักมือที่กำลังจะวางหมากล้อม จ้องใบหน้านิ่งสนิทไร้ซึ่ง ความรู้สึกใดให้คาดเดาจุดประสงค์ ก่อนจะทอดถอนใจเอือกใหญ่วาง หมากลองตรงจุดหนึ่งบนกระดานแล้วตอบเรียบๆ

"น่ารักดีตามประสาอิสตรี"

เทพเออร์กลางยกเม็คหมากในมือขึ้นแล้วเลือบมองเขม็ง

"แค่นั้น...?"

"จำเป็นต้งมีอะไรมากกว่านี้ด้วยหรือ" เทียนอวียัคศวสบคา เริ่มขึ้นเสียงแข็ง "หรือเจ้าอยากให้ข้าพมهنาง จักการฆ่าทั้ง ลากศพกลับ ไปส่งให้สววรรค์ แล้วบอกว่าเจ้าช่วยนางแหกคุก อีกทั้งยังคบหาเสวนากับ มารร้ายนักโทษสววรรค์เช่นข้า"

"เป็นความคิดที่ดี" เทพเออร์กลางว่ายิ้มๆ "แล้วเหตุใดเจ้าจึงไม่ทำ"

เทียนอวีชะงัก ยกมือเท้าคางแล้วมองไปทางอื่น

"ไม่มีอารมณ์..."

"ข้าก็เพิ่งรู้ว่าพวกมารอย่างเจ้าทำอะไรต้งรอรอารมณ์ด้วย"

"เจ้า! จะหาเรื่องข้าหรือ!?" เทียนอวีขมวดคิ้วมองเจ้าของเสียง หัวเราะเบาๆ รวากับเห็นคำตอบเขาเป็นเรื่องขบขันหนักหนาด้วยแววตา ไม่สบอารมณ์ แต่กลับเห็นเพียงสีหน้าจริงจังเช่นเคย

"แม้เจ้าจะถูกขับไล่มายังแดนมาร ถูกผู้อื่นเรียกว่ามาร ใช้ชีวิตฆ่า พันแก่งแย่งในแดนมารเช่นมารร้ายจนขึ้นมาถึงยังจุดนี้ แต่เนื้อแท้ของเจ้า ก็ยังเป็นเทพ เจ้าถือกำเนิดจากพลังอันวิสุทธิยงสรวงสววรรค์ นั่นไม่มีทาง เปลี่ยน"

"อดีตก็คืออดีต รื้อฟื้นขึ้นมาก็ไม่ทำให้อะไรเปลี่ยนแปลง"

"แค่พุดไปเรื่อยๆ ไม่มีความหมายอะไร อย่าใส่ใจเลย"

"ถ้าข้าเชื่อเจ้าคงได้เปลี่ยนสัญชาติเป็นมคปลวกสมองเล็กจ้อย"

เทียนอวีไค้ไม่ยอมแพ้ มองอีกฝ่ายวางเม็คหมากของตนลง

"ไม่จำเป็นต้องเชื่อ ข้าเพียงอยากพุดให้ฟัง" ดวงตาทรงอำนาจแผ่ ด้ยความงามของทนายทางฟ้าผู้สูงศักดิ์เลือบขึ้นสบกับมารร้ายเทียน- อวีอีกครั้ง "และอยากถามเจ้าสักอย่าง"

"ถามอะไร"

"เจ้ามีสิ่งสำคัญที่ไม่ว่าอย่างไรก็อยากจะปกป้องเอาไว้ให้ได้ หรือไม่"

"ของอย่างนั้นจะไปมีได้อย่างไร" เทียนอวี่ตอบอย่างขอไปที เลื่อนสายตามองเกมบนกระดาน "ข้าเกิดมาอย่างโคดเคี้ยว ไม่มีพ่อแม่ญาติพี่น้องหรือผู้ที่เรียกได้ว่าเป็นมิตรสหาย วันๆ รู้จักแต่เพียงคำว่าหน้าที่ เมื่อมาอยู่แคนมารก็รู้จักเพียงคำว่าต้องแข็งแกร่งขึ้นและเอาตัวให้รอด หากมีสิ่งใดสำคัญที่สุดคงเป็นชีวิตข้าเอง"

"วันนี้ไม่มีแต่วันหน้าไม่แน่"

"ข้าจะหาของแบบนั้นมาเป็นภาระทำไม" เทียนอวี่นิ่งหน้าเหมือนมองเห็นเป็นเรื่องไร้สาระเหลือแสนกับการถกประเด็นนี้ แต่เทพเออร์กลางยังคงสนทนาต่ออย่างใจเย็น

"เพื่อเป็นคำตอบของความหมายในการมีชีวิตอยู่อย่างไรล่ะ"

"คำพูดฟังยากอย่างนี้พอสักทีเถอะ ข้าฟังแล้วปวดหัว"

"คอยให้เจ้าแก้แค้นทำลายสวรรค์ ได้ครองสามภพแล้วอย่างไร ในเมื่อไม่มีผู้ใคร่ร่วมชื่นชมยินดี พูดย่างนี้คงง่ายขึ้นแล้วนะ"

"ทำไมต้องหากคนอื่น ปิตาจมารร้ายทั่วสามภพคงร่วมยินดีแน่"

"แต่นั้นหรือจะเทียบเท่าผู้รู้ใจ ผู้อื่นร่วมชื่นชมในอำนาจของเจ้า แต่เบื้องหลังก็พร้อมจะฉุดเจ้าลงมาทุกเมื่อ ทว่าหากเจ้ามีผู้รู้ใจอยู่เคียงข้าง คนผู้นั้นจะชื่นชมในตัวเจ้าไม่ว่าเจ้าอยู่ในฐานะใด ในขณะที่เดียวกันชีวิตเจ้าจะรู้สึกมีค่าหากได้ทำอะไรเพื่อคนผู้นั้น นี่ต่างหากคือความต่าง"

"ไม่จำเป็น" เทียนอวี่ตอบกลับอย่างไร้เยื่อใย เมื่อเริ่มมองเห็นจุดประสงค์ของอีกฝ่าย "คิดว่าเจ้าคงไม่ฝากเงาชื่อไว้ที่นี้ตลอดไปหวังให้เป็นผู้รู้ใจข้าหรือกระมัง แคนมารไม่เหมาะกับเทพธิดาอย่างนางหรือ"

เทพเออร์กลางกะพริบตา มองใบหน้าและน้ำเสียงจริงจังนั้นก่อนเอ่ยต่อด้วยน้ำเสียงไม่ต่างจากเดิม

"ข้ายอมรับว่าเคยหวัง แต่ถึงตอนนี้คงต้องหาทางอื่น"

"เจ้าคิดจะใช้เงาชื่อผู้ก้มข้าจริงหรือไม่ คณอย่างเจ้านี้มัน!" ข้อสันนิษฐานที่เขาพูดไปส่งๆ ไม่นึกเลยว่าอีกฝ่ายจะยอมรับร่างกาย สร้างความขุ่นเคืองให้ไม่น้อย เมื่อเขารู้ว่าคนกำลังถูกมองเป็นหมากบนกระดาน

"เจ้าเองก็คิดจะใช้หูเคี้ยคิงตัวข้าไว้เช่นกันไม่ใช่หรือ"

เทียนอวี่นั่งอึ้งคั่งคล้ายถูกเกาทัณฑ์ปักแทงกลางใจ เขามองใบหน้า ที่กลับไปไร้ซึ่งอารมณ์ ก่อนผ่อนลมหายใจแล้วคว้าหมากตัวต่อไปขึ้นมาถือ

"ข้าว่าเจ้าควรเปลี่ยนสถานะแล้วมาอยู่แคนमारนี้เสียเลยน่าจะ เหมาะกว่า หยางเอ๋อร์หลางคงเป็นมารร้ายผู้ยิ่งใหญ่จนแม้แต่ข้าคงเทียบ ไม่คิด"

"อันที่จริงถ้าไม่ใช่เจ้า ข้าก็คงไม่กล้าฝักนางเอาไว้" เทพเอ๋อร์หลาง พึมพำก่อนเอ่ยเสียงคั่งขึ้นเล็กน้อย "แต่เอาเถอะ ในเมื่อมันไม่ได้ผลก็ แล้วไป แต่ว่าระหว่างนี้คงต้องรบกวนเจ้าต่อ อีกอย่าง ต่อไปข้าคงไม่อาจ มาร่วมประลองหมากกับเจ้าได้บ่อยครั้งเช่นเดิม คังนั้น..."

"ข้ารู้แล้ว...เจ้ายุ่งมาก ก็ดี ข้าจะได้มีเวลาวางแผนถล่มสวรรค"

"หวังว่าเมื่อถึงเวลานั้นจะเมตตาหลงเหลือคำหนักชื่อจี้ให้ข้าได้ ชุกห้วนอนบ้าง" เทพเอ๋อร์หลางยกยิ้มน้อยๆ

"คำหนักชื่อจี้ของเจ้าจะเป็นที่แรกที่ข้าจะถล่มให้ราบ" เทียนอวี่ได้ พลังเฉยรอยยิ้มเป็นต่อ เมื่อเขาวางหมากบนกระดาน ส่งผลให้หมาก คานี้มองเห็นแวมมีชัยอยู่รำไร

"เช่นนั้นข้าต้องเนรเทศตัวเองลงมาเป็นมาร ขออาศัยอยู่ที่แคนमार จริงๆ เสียแล้ว"

"ถึงตอนนั้นข้าจะจับเจ้าขังลี้มิให้ผู้คนให้เกิด ข้อหาเป็นภัยคุกคาม ต่อแคนमार"

เทียนอวี่ยิ้มเมื่อหมากตัวสุดท้ายนำชัยชนะครั้งแรกมาสู่เขา ในขณะที่ ที่เทพเอ๋อร์หลางคั่นตัวลุกขึ้น

"เห็นที่ข้าคงต้องรีบหนี เพื่อเจ้าเกิดเปลี่ยนใจทำเช่นนั้นตอนนี้ ข้า คงสู้เจ้าไม่ได้" ว่าพลางเขาก็ก้าวเท้าหมุนตัว แต่กลับถูกเสียงเรียกขาน เหนียวรั้ง

"เคี้ยวก่อน"

"หือ?"

"นี่" เทียนอวี๋ขยับยืนขยุกขยิกอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนยื่นของสิ่งหนึ่งให้ "กระจรวารีพิสุทธิ์...ให้เจ้าไว้ เมื่อใดที่เจ้าถูกพวกเบื่องบนเล่นงานใกล้ตาย ก็ส่งข่าวบอกข้าก่อนด้วย ข้าจะได้ไม่ต้องเตรียมกระดานหมากไว้ออ"

เทพเอ๋อร์กลางมองกระจกแปดเหลี่ยมหน้าตาคล้ายอุปกรณ์ของเหล่านักพรต สัมผัสถึงพลังอันบริสุทธิ์ที่แผ่ออกมาด้วยความแปลกใจ กำลังจะอ้าปากถามถึงที่มาที่ไป แต่กลับมองเห็นบางสิ่งสะท้อนอยู่ในกระจกบานใส เขาหันขวับไปทางทิศที่เป็นพุ่มไม้หนาห่างออกไปพร้อมส่งเสียงทวาด

"นั่นใคร!? โผล่หัวออกมา!"

เทียนอวี๋มองคามอย่างงุนงง เพียงชั่วครู่พลันปรากฏกลุ่มควันสีขาวก่อตัวเป็นรูปร่างชัดเจน เจ้าของร่างนั้นขยับก้าวมาข้างหน้าช้าๆ และหยุดไม่ห่างจากชายหนุ่มทั้งสอง

"ไปหู" เทพเอ๋อร์กลางหรีตตามองร่างสูงสง่าซึ่งย่างก้าวเชื่องช้าราวกับพยัคฆ์ก้าวเข้าหาเหยื่อกลางเปรยเสียงเรียบ

"เทพอสูรพยัคฆ์ขาวหรือ" เทียนอวี๋ยัดคิ้วขึ้นขมวดคิ้วมองอย่างไม่พอใจ "มีธุระอะไรถึงมาทำลึบๆ ล่อๆ ถึงแคนมารโดยไม่ได้รับเชิญ"

เพราะมีฐานะเป็นเทพอสูร สัจจครุเทพแห่งแดนสวรรค์จึงสามารถไปที่ใดในสามภพแม้กระทั่งแดนมารได้คังใจนึก แต่เพราะอะไรจึงสามารถตบตาเทพเอ๋อร์กลางและเล็ดลอดจากเหล่ามารร้ายรวมทั้งตัวเขาเองมาได้ เทียนอวี๋ก็ยิ่งแปลกใจ

"น่าเสียดายที่ข้าคงไม่ได้รับเกียรติเช่นเทพเอ๋อร์กลาง" ไปหูกล่าวช้าๆ สายตาจับจ้องเทพคุมกฏ "ไม่นึกเลยว่าท่านจะหลอกลวงเบื่องสูงเบื่องบนมอบหมายให้ท่านมากำจัดมารร้ายคนนี้ แต่ท่านกลับมาเดินหมากสนทนากับมันอย่างสบายใจราวกับเป็นสหายมานานปี หรือแท้จริงแล้ว..."

"ท่านตามข้ามาหรือ" แม่ทัพสวรรค์ถามแทรก น้ำเสียงแข็งขึ้นเล็กน้อย

"ท่านคงไม่รู้ตัวว่าจนบัดนี้ฝ่าบาททั้งสองก็หาได้ไว้อใจท่านไปเสีย

ทั้งหมด พระองค์จึงมอบหมายให้ข้าสอดส่องตรวจสอบความประพฤติท่าน มาโดยตลอด"

"อ้อ ความรู้สึกคล้ายมีแมลงนำรำคาญตามติดตลอดเวลาจาก สาเหตุนี้นี่เอง" หลานชายจักรพรรดิสวรรคร์กระตุกยิ้มพยักหน้ากับตนเอง ไม่มีที่ท่าห้วนเกรงแม้แต่น้อย

"พูดดีไปเถิดเทพเออร์หลาง ไม่ว่าจะอย่างไร ท่านต้องเข้ามาไปเข้า เฝ้ารับผิดต่อหน้าฝ่าบาทเดี๋ยวนี้!"

"ข้าทำสิ่งใดผิด"

"ข้าสงสัยในพฤติกรรมของท่านมานานแต่ไม่อาจหาหลักฐาน วันนี้ ได้เห็นกับตาว่าท่านสมคบกับมารร้ายหลอกลวงเบื้องสูงเช่นนี้แล้วยัง ไม่ผิดอีกหรือ!"

"ข้าสมคบมารร้ายอย่างไร หลอกลวงอย่างไร" เทพเออร์หลางถาม เสียงห้วน ส่งสายตาทำทนาย

"เดิมทีสวรรคร์คิดส่งกองทัพมาจัดการมารร้ายเทียบอวีแต่ท่านกลับ ทักทวนและออกตัวอาสาว่าจะจัดการเรื่องนี้เองแต่เพียงผู้เดียว ที่แท้ก็ เพราะท่านมีเบื้องหน้าเบื้องหลัง สมคบคิดการใหญ่กับมันนี่เอง" ไปหู่ สาธยายอย่างใจเย็นไม่เห็นผู้อื่นอยู่ในสายตา นอกจากเทพกุมภฏผู้ที่เขา เข้าใจว่ากำลังทำเรื่องแหกกฏเสียเอง

"จินตนาการของท่านช่างสูงส่งจนข้าต้องนับถือ" เทพเออร์หลาง เผยยิ้มเยาะแต่ไปหู่กลับไม่ได้ใส่ใจ

"มาแค้นมารเพียงผู้เดียวโดยไร้อาวุธ ข้ายังเดินหมากท่าทาง สำราญ อีกทั้งจากบทสนทนาของพวกเจ้า ไยจำเป็นต้องคิดเป็นอื่นไกล ตามข้าไปรับผิดเสียดีกว่า อย่าให้ต้องลงมือ โทษหนักจะได้กลายเป็นเบา!"

"ข้าคือเทพกุมภฏ สวรรคร์มีกฎก็ข้อ บทลงโทษก็ขึ้น ข้ายอมมีฐิติ ไม่จำเป็นต้องให้ผู้อื่นบอก"

"พูดเช่นนั้นแสดงว่าท่านจะขัดขึ้น"

"แน่นอน!"

"เทพเออร์หลาง!"

เทพทั้งสองจ้องสบสายตาทะลึงๆ ไม่มีผู้ใดยอมลครวาทอกจนเจ้าของสถานที่ซึ่งนั่งฟังมานานสุดจะทนทนกับการถูกเมินโดยสิ้นเชิงเช่นนั้น

"นี่ไปหุ่ คุณเหมือนเจ้าจะลืมนิดไปบางสิ่ง"

"เทียนอวี" ไปหุ่หน้าขยับมาตามคำเรียกพลางซึ่งจ้าวพยัคฆ์ขาวในมือเข้าใส่ "อย่าได้เข้ามายุ่ง เพราะคนต่อไปที่สวรรค์จะพิพากษาคือเจ้า!"

"ช่างพูดมาได้ไม่คู่สถานการณ์เสียเลยนะ ที่นี่คือแดนมารที่ของข้าคิดว่าเจ้าเพียงผู้เดียวจะทำอะไรได้?"

สิ้นคำ พลันปรากฏสมุนปีศาจเข้ารายล้อมรอบตัวพยัคฆ์ขาวไปหุ่เอาไว้อย่างแน่นหนา หากเป็นคนธรรมดาคงไม่อาจหนีรอด

"พี่ใหญ่" หูเตี้ย เชี่ยวจื่อปรากฏตัวขึ้นข้างกายนายเหนือชีวิต พร้อมกับเขม้นมองไปยังศัตรูแปลกหน้า

"จัดการมัน!"

จับพลันปีศาจได้บัญชาลั่นกรูเข้าใส่ร่างของเทพอสูรพยัคฆ์ขาวพร้อมกัน เทียนอวีรู้ดีว่าด้วยกำลังของปีศาจชั้นต่ำคงไม่อาจเอาชนะเทพอสูรได้ แต่สิ่งที่เขาต้องการคือการถ่วงเวลาเท่านั้น

"เทพเออร์หลางเจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่" ถ่วงเวลาเพื่อถามคำถามกับคนผู้นี้

"แต่คิดว่าเจ้าไม่สมควรร้ายที่สมควรตายด้วยทัณฑ์สวรรค์" ศัตรูในการประลองหมากตอบเรียบๆ สายตาทอดไปด้านหน้า "เช่นนั้นไม่ได้หรือ"

"นี่มันเป็นความเมตตาของเทพกุมภฏเช่นเดียวกับที่เจ้าให้เถาจื่อใส่หรือไม?" เทียนอวีเอ่ยเสียงเยาะหยัน แต่อีกฝ่ายไม่ได้ตอบ ใบหน้าราบเรียบไม่อาจเดาความคิณนั้นทำเอาเขาหงุดหงิดจนเผลอตัวทวาด "ข้าไม่ต้องการ!"

"เทพเออร์หลาง!" พร้อมกันนั้นไปหุ่ฝ่าด่านสมุนปีศาจ ฟุ้งเข้าใส่เทพเออร์หลางผู้ไร้อาวุธ จ้าวในมือฟาดลงกลางศีรษะหมายชีวิตไม่คิด

ปรานี!

ทว่าคมของม้านกลับชะงักงันอยู่ห่างจากเป้าหมายเพียงคืบ แสงสว่างสาดจ้าจากกลางหน้าผาก พลังจากดวงตาที่สามแผ่กระจายคล้ายเป็นเกราะป้องกันได้ทันท่วงที

ไปหู่จ้องสบสายตานั้นสงบ กคปลายง้าวลงสู่ค้ำกลาง แต่ความรู้สึกอันครายพุ่งเข้าใกล้ทำให้เขาพลิกตัวหลบ ลำแสงคำทะมึนนับสิบที่พุ่งเข้าหาหวังปลิดชีพ ส่งผลให้จำต้องถอยห่างจากเป้าหมายอย่างเสียไม่ได้

"เจ้าอย่าลืมหักอีกคนสิไปหู่ คูเหมือนจะถูกถูกกันเกินไปแล้ว" เทียนอวีวางมือลง สีหน้าของเขาราวกับมีเมฆหมอกทะมึนของโทสะเริ่มก่อตัว แม้ไปหู่จะสังเกตเห็นแต่เขากลับไม่อนุทรร้อนใจแม้แต่น้อย คมง้าวควัดชี้หน้าพร้อมทั้งท้าทาย "จะเข้ามาพร้อมกันทั้งสองคนก็ยอมได้"

"เออร์กลาง เจ้าห้ามเข้ามาอยู่!" เทียนอวีเน้นเสียงสั่งโดยไม่มองว่าอีกฝ่ายจะทำตามหรือไม่ เขาวาดมือขึ้น รอบตัวไปหู่พลันถูกล้อมด้วยกระจกนับสิบซึ่งโผล่มาจากอากาศ หมุนวนสะท้อนเงาของตนชวนให้มึนงงอย่างบอกไม่ถูก

"จงมองเข้าไปในกระจกนั้นแล้วจจจำตัวเจ้าเวลานี้เอาไว้ให้ดี ก่อนจะไม่หลงเหลือสิ่งใดให้จจจำ!"

"ของเล่นเพียงนี้อย่าหวังว่าจะทำอะไรเข้าได้!"

ไปหู่ยกอาวุธในมือขึ้นฟาดเข้าใส่ด้วยแรงกำลัง

เพลิงๆๆ!!!

กระจกรอบด้านพลันระเบิดแตกละเอียด เหลือเพียงเศษซากสมใจนึก ทว่า...มันหาได้สิ้นฤทธิ์

เศษกระจกสุกแหลมคมหมุนวนด้วยพายุแรงกล้าอันเกิดจากฝีมือของเทียนอวีเข้ากรีดเฉือน ไปหู่ได้แต่ปกป้อง ก่อนจะตั้งสติชดพลังสะท้อนสิ่งเหล่านั้นกลับคืน แต่เทียนอวีกลับเกร็งพลังต่อต้านเอาไว้ได้ทัน กลุ่มก้อนอาวุธร้ายสันระริกกลางอากาศระหว่างพลังสองขั้วที่กำลังห้ำหั่นกัน

เทพเออร์กลางยืนนิ่งท่าส่ายลม จ้องมองความวุ่นวายขนาดย่อมๆ

โดยไม่แสดงกิริยาอื่นใด จนกระทั่งเศษเสี้ยวแหลมคมหลุดจากการปะทะ ฟุ้งตรงมา ควงตาหรือล่งชั่วขณะ แต่เขายังไม่ทันได้ขยับตัว อารูธขึ้นนั้น พลันสูญสลายด้วยพลังไม่รู้ที่มา!

"หุเค็ย" เทพกุมภกฏเอ่ยซ้ำๆ สายตาคาจ้องกลุ่มแสงระยิบระยับ หลอมรวมขึ้นเป็นรูปร่างไม่ห่างกาย "ทำแบบนี้ทำไม"

ผีเสื้อราตรียื่นมือตรงหน้าพลงแยมยิ้มหวานหยดย้อยส่งประกาย ตาเส่นหาไม่คิดปิดบัง ริมฝีปากสีสดขยับตอบซ้ำๆ รวาท้องการให้คำพุด นั้นแทรกซึมไปถึงจิตใจผู้ฟัง

"เพียงอยากให้ท่านรู้ว่าในสายตาค้างมีท่านอยู่ตลอดเวลา"

"แต่ในสายตาค้างไม่มีเจ้า อย่าเสียเวลาดีกว่า" เทพเออร์กลางได้ ทันทันวัน ไม่แม้แต่จะหยุดคิด

"ไม่เห็นเป็นไร" หุเค็ยก้าวเข้ามาใกล้พลงยกมือขึ้นสัมผัสใบหน้า ของเทพหนุ่มรูปงามผู้กำลังจ้องมองการกระทำของนางอย่างแผ่วเบา "เพียงทำให้ใบหน้าที่แสนเย็นชาของท่านแสดงอารมณ์ออกมาได้เพียงนิด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องยิ้ม หรือมีโทสะเช่นนี้ก็ไม่นับว่าคุ้มค่า"

"เจ้า!"

ร่างของหุเค็ยหายวับไปจากสายตาพร้อมกับเสียงหัวเราะเบาๆ ชั่วขณะนั้น เงานะมินของนงกษัตริย์ตัวใหญ่สยายปีกอยู่ด้านหลัง พยัคฆ์ขาวไปหูกี้เรียกความสนใจของเทพเออร์กลางไปจากนางได้เสียก่อน เพราะกำลังพุ่มพลงอยู่กับการต่อสู้ตรงหน้า จึงดูเหมือนว่าไปหูกี้จะ ไม่รู้สึกถึงอันตรายจากเบื้องหลัง

ฉับพลัน! เงานาคำสะบัดปีกแปรเปลี่ยนขนนกบางเบาเป็นเหล็กแหลม ฟุ้งเข้าเล่นงานศัตรูไม่รอรี!

"ไปหูกี้ ระวังข้างหลัง!"

พยัคฆ์ขาวได้ยินเสียงร้องเตือน เขาละมือพลิกตัวหลบหลีก แต่กลับ ไม่อาจหลบหลีกการโจมตีได้ทั้งหมด หนึ่งในอารูธนับสิบพุ่งเข้าปักหัวไหล่ ด้านหลัง ถ่ายทอดพิษร้ายเข้าสู่กายจนสร้างความเจ็บปวด ดึงกำลังทุกส่วน

ให้หคหายจntonต้องทรุคเขาลงหอบหายใจกับพื้น

"หี ถึงเวลาที่สวรรค์ค้องหาเทพอสูรคนใหม่แล้ว"

เทียนอวีเหลือบตามองเผยรอยยิ้มเย้ยหยันอย่างสมใจ บังกับเศษแหลมคมสะท้อนเงาวาววิบพุ่งเข้าหาหมายเอาชีวิตหนึ่งในเทพอสูรแห่งสรวงสวรรค์

ทว่าอาวูธเหล่านั้กลับถูคสกัดกั้นและทำลายลงด้วยอำนาจบางอย่าง!

"เออร์หลาง!"

เทียนอวีสะบัดหน้าไปทางบุคคลผู้เป็นคันเหตุทันที "เจ้าจะเอาอย่างไรกันแน่?"

"ปล่อยเขาไปซะ"

"มันคิคจะจับเจ้าไปลงโทษ..." เทียนอวีเผลอข้ันเสียง ก่อนค้ังสติเอ่ยเป็นปกติ "เหตุไค้ข้าค้องฟังเจ้า"

"เขาอยู่มีประโยชน์มากกว่าตาย" เทพเออร์หลางคินซ้่าๆ ทรุคน้ังตรงหน้าไปหู่ซึ่งจ้องเหม็งไม่ยอมอ่อนข้อ "ไปหู่ ข้่านับถึอในความตรงไปตรงมาของเจ้า แต่ความตรงไปตรงมาค้ดยไม่ค้ดค้ใช้สมองครึคครองมันก้นำมาซึ่งจ้คจบเช่นนี้เอง"

"อย่าพุดมาก จะฆ่าก็ฆ่า!"

"อยากให้ฆ่าเจ้าเช่นนั้นหรือ" เทพเออร์หลางพุดซ้่าๆ พलगแยมยิ้มสบสายตาค้ันตะลึงของไปหู่ เพียงช้่วครู่ร่างของเทพอสูรพยัคฆ์ขาวพลันหงายหลังล้้มตึงลงไปไม่กระคคิ

"เจ้าทำอะไร" เทียนอวีข้้มมวคค้้วมองอย่างไม่เข้าใจ มีหู่เค็ยยืนแยมยิ้มไม่อาจคาคคาคความหมายอยู่ไกล้ๆ ส่วนเศ็ยจ้ื่อก้้าวผ่านเศษซวกปีศาจที่ไปหู่จ้คคการ หันกลับมัจ้องมองเทพเจ้าผู้อยู่มิดที่มิดทางอย่างไม่ชอบใจ

"ลบความทรงจำที่ไม่จำเป็นในหัวเขาทิ้งไป" เทพเออร์หลางค้ันตัวลุกข้ัน เอ่ยเร็ยบๆ "ปล่อยให้ไปหู่กลับไปพร้อมกับความทรงจำขาดหาย"

"แล้วเบ็องบนจะไม่สงสัยหรือ"

"พวกเขาสงสัยว่าอยู่ตลอดเวลา เพียงแต่ไม่มีหลักฐานจึงไม่อาจทำอะไรได้ ครานี้ข้าจะปล่อยให้พวกเขาสงสัยหว่ากระแวงกันให้พอ" เออร์หลางหมุนตัวกลับมาสบตากับเทียนอวี่ "เทพคุณภพสวรรค์ที่ยอมรับรักษากฎจนถึงขั้นกักขังน้องสาวตนเองไว้ใครก็ประจักษ์ หากพวกเขาถ่างมือเล่นงานข้า อ่างเหตุผลทรยศต่อสวรรค์โดยไม่มีหลักฐานแน่ชัด ถึงตอนนั้นข้าจะลุกขึ้นต่อต้านในฐานะผู้ถูกกระทำ การช่วยน้องสามและหลานข้าคงง่ายขึ้น อีกทั้งกฎสวรรค์อาจถูกตั้งข้อกังขา ข้าจะถือโอกาสเผากฎสวรรค์ฉบับเดิมให้มันมอดไหม้ไปซะ คิดว่า...หากเป็นเช่นนั้นคงมีผู้เห็นด้วยกับข้ามากมาย"

"แล้วถ้าพวกเขาไม่ทำอะไร"

"อยู่เฉยๆ และรอเวลาที่เหมาะสม ข้าทำไม่ได้แต่ต้องมีคนที่ทำได้"

"เออร์หลาง ข้าขอถาม" เทียนอวี่จ้องสบสายตาสงบนิ่งตลอดเวลา นั้น จู่ๆ พลันรู้สึกเกรงกลัวบุคคลผู้นี้ขึ้นมาอย่างประหลาด "เจ้ารู้มาก่อนหรือไม่ว่าไปหู่ตามเจ้าอยู่"

"ข้ารู้เพียงว่ามีคนติดตามสอดแนม แต่ไม่สามารถบอกได้ว่ามันเป็นใครและทำอะไร พวกเขามีวิธีหลบหลีกตาที่สามของข้า"

"แล้วเรื่องที่เจ้าพูด?"

"พลิกวิกฤติให้เป็นโอกาสอย่างไรเล่า" ดวงตาของเทพเออร์หลางเปล่งประกายบางอย่างที่ทำให้ผู้มองรู้สึกหนาวเยือก "โลกนี้มีเหตุการณ์ไม่คาดฝันเกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา อยู่ที่ว่าเจ้าจะมองเห็นและใช้ประโยชน์จากมันหรือปล่อยให้ผ่านไปอย่างไร้ค่า"

"ไม่รู้เพราะอะไร" เทียนอวี่พูดขึ้นช้าๆ ทีเล่นทีจริง "เมื่ออยู่กับเจ้า ข้ารู้สึกว่าคุณเองเป็นคนปกคิธรรมคาขึ้นอีกโข"

"คิใจที่เจ้ารู้สึกอย่างนั้น" เทพเออร์หลางยกยิ้มก่อนกล่าวลาอีกครั้ง "ข้าต้องไปแล้ว"

เทียนอวี่ขยับเข้าไปหาพลาญยื่นสิ่งที่ตั้งใจไว้แต่แรกให้อีกครั้ง แล้วกำชับทั้งที่ไม่รู้ว่าจะทำเช่นนี้ไปเพื่ออะไร

มารกับเทพจะเป็นสหายกันได้จริงหรือ...

เรื่องแบบนั้น...ช่างห่างไกลความจริงนัก

"กระจกวารี เก็บไว้ให้ดี มันไม่มีพลังมารแอบแฝง แม้อยู่แดนสวรรค์ก็คงไม่มีใครสงสัย ส่วนพลังอำนาจของมันเจ้าก็พอได้เห็นบ้างแล้ว สิ่งใดที่คาที่สามของเจ้าไม่อาจมองเห็นมันคงช่วยได้"

"ขอบใจ"

เทพเออร์กลางจ้องมองกระจก ปรากฏเงาสะท้อนของคน เงาสะท้อนของสายคามุ้งมันไม่สิ้นคลอน ก่อนที่ดวงคานั้นจะเลื่อนไปยังร่างที่นอนสลบไสลไร้สติบนพื้นพิภพแดนมาร...

เทพอสูรพยัคฆ์ขาวไปหู่

"หยางเจียน!!"

โครม!! ซ่า!!!

อา เย็นสบายดีจัง...

ชะที่ไหนเล่าไว้อย!

ใครมันบังอาจเอาน้ำเย็นเจี๊ยบมาสดาเทพเออร์กลางค่อนนั่งสมาธิฝึกจิตกัน!? มันไม่ยอมมีชีวิตอยู่หรือไงวะครับ ไอ้...

"เจ้าจะนั่งหลับไปถึงเมื่อไหร่!? คิ่นมาทำงานเดี๋ยวนี้!"

เสียงควาดพร้อมกับเสียงของหนักถูกเหวี่ยงมาตรงหน้าแบบเฉียดกบาลไปเส้นยาแดงเดียวทำให้ผมรีบเปิดเปลือกตา กระโดดคว่ลอยเกาะผนังคอกม้าหลบลูกหลงอันหนักหน่วงซึ่งก็คือถังน้ำใบแข็งได้อย่างหวุดหวิด รู้สึกได้ว่ามีหยดน้ำเกาะพรราวตั้งแต่หัวจรดเท้า

"นายท่าน" ผมไล่สายตาไปที่ประตูเปิดกว้างมองเห็นเงาตะคุ่มคุ้นตาบ่งบอกว่าใครเป็นตัวต้นเหตุ แม้อยากจะสวดให้หน้าใจแต่ผมกลับอุทานออกมาได้เพียงคำเดียว

"เปลี่ยนเสื้อผ้าซะ" เจ้าของเงาตะคุ่มภายใต้แสงตะวันที่เพิ่งจับขอบฟ้าร้องสั่งโดยไม่หยดหายใจ "แล้วไปเตรียมน้ำให้ข้าล้างหน้า อย่าลืม

ข้าวเช้าด้วย เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ วันนี้ขำริบมาก!"

ว่าพลางเจ้าของร่างกำยำสูดมันเพราะที่ท่านเดินเปลือยท่อนบนในที่สาธารณะเผยกล้ามเป็นมัด พลันหมุนตัวออกไปด้วยท่าทางหิวเสียดสุดขีด ไม่รอคำตอบ

ชวย คำนี้ยังอยู่คู่กับไอ้ศรัยไม่ยอมไปไหนจริงๆ?

ผมถอนใจพลางก้าวลงจากเสาคอกม้าที่ตัวเองเผลอตัวกระโดดขึ้นไปเพราะตกใจจนเสียดสถาบันเทพ หันไปลูบหัวม้าตัวหนึ่งที่เหลียวมองพฤติกรรมของผมอย่างแปลกใจ (มั้ง) แล้วยกมือขยี้หัวชุ่มน้ำของตัวเอง ก่อนจะเดินออกสู่แสงสว่างเรือเรือของเช้าวันใหม่ เสียงหัวเราะเฮฮา ดังมาจากทางหนึ่งทำให้ผมต้องเหลือบไปมอง พร้อมกับที่คนกลุ่มนั้นหันมาเห็นผมเข้าพอดี

ชวยฉิบ...เผ่นทันปะวะเนี่ย?

"อ้าว เสี่ยวเจียน เมื่อครู่ข้าเห็นนายท่านแวบๆ สภาพเจ้าแบบนี้ คงโค่นอีกแล้วละสิ" พี่ชายสุคเซอร์ตัวเต็มไปด้วยหยาดเหงื่อถือคาบพาดไว้กับไหล่เดินมาคักหน้าเอ่ยล้อๆ พลางหัวเราะลั่น

"เงินเซียง" เฮียตัวถึกอีกคนหันไปวางมือแปะบนไหล่เจ้าของชื่อ กุ่มๆ แล้วยิ้มกว้างเหมือนเห็นชะตากรรมของผมเป็นเรื่องขบขันรับวันใหม่ "น้องเจ้าคนนี่ทำทางจะคงคิมมาก คุณายท่านโปรดปรานเขาจนถึงขั้นเดินออกมาเรียกหาถึงที่ ข้ายังช่วยอาบน้ำให้ ฮ่าๆ"

"คงทำนองนั้น" เงินเซียงพยักหน้าเออออ มองผมหัวจรคเท้าแล้ว ยกยิ้มเยาะ "หน้าตาแบบนี้ใครเห็นใครก็รัก"

อคทนไว้ ทนไว้ไอ้ศรัย อย่าเพิ่งค่อยปากใครตอนนี้ ไม่งั้นอาจจะเสีงานเอา อคทนๆ

"ข้าจะไปเปลี่ยนเสื้อ พวกท่านก็อย่าลืมแปรงฟันล้างปากกันด้วย ละ ไม่เช่นนั้นมันจะส่งกลิ่นไปทั่ว อย่าหาวว่าข้าไม่เตือน" ผมพูดแล้วก็ปลีกตัวเดินห่างออกมาไม่สนใจอะไร ได้ยินเสียงตะโกนโหวกเหวกอะไรบางอย่างไล่หลัง แต่ไม่ได้หันไปมอง

ด้วยความหงุดหงิดและเวลาอันจำกัด ผมจึงฉวยโอกาสปลดคน ลักไก่แอบหลบเข้าไปมูมหนึ่ง ใช้อำนาจที่มีจัดการหาเสื้อผ้าชุดใหม่ให้ ตัวเองเสร็จสรรพแล้วเดินเลยเข้าครัว ทักทายป้าแม่ครัวสองสามคำ ก่อนคว้าสำหรับอาหารที่มีคนจัดไว้ให้ พลังแฉะคักน้ำใส่ถัง หอบไปยังห้องของ นายท่าน คนนั้นด้วยความเคยชิน

"ข้าเข้าไปแล้วนะขอรับนายท่าน" ผมร้องบอก มองประตูที่ปิดสนิท ไม่ยอมเขยี่ยนซะที และเพราะมือไม่ว่างจึงจำต้องใช้มือเบื้องล่างเป็น ค้าวช่วยถีบ...เอ่อ...เปิดเข้าไป

"นี่เจ้า ไม่มีใครอบรมมารยาทหรืออย่างไร"

ผมมองคนที่กำลังหันหลังก้มหน้าก้มตาสวมเสื้อตัวในสีขาวให้ ตนเอง แต่ไม่วายมองเห็นวิธีการเปิดประตูของผม แล้วอ้าปากเถียงด้วย โทนเสียงเค็มๆ อย่างออคไม่อยู่

"ท่านก็เห็นว่ามือข้าไม่ว่าง อีกอย่างทุกอย่างนี้ท่านสั่งให้ข้าทำ คนเคี้ยว"

ผมวางของในมือลงบนโต๊ะ ไม่สนใจสายตากดมึงทิ้งที่จ้องเขม็งมา แต่อย่างใด อยากมองก็มองไปไม่สะคุ้งสะเทือนหรือกรับ ระดับนี้ชิน ซะแล้ว

"เชิญนายท่านล้างหน้า และนี่อาหารเช้า" ผมเดินไปเปิดตู้หยิบ ผ่าผืนเล็กออกมาวางบริการไว้บนขอบถ้ำ จากนั้นจึงถอยมายืนสงบนิ่งอยู่ริมผนัง เหล่มองสภาพเคยยับย่นและเสื้อผ้ากระจัดกระจายแล้วลอบ ถอนใจอีกรอบ

"เจ้าไปนั่งหลังทำอะไรในคอกม้า ข้ายังคืนสายจนข้าต้องไปถาม อย่างนี้คิดว่าควรลงโทษอย่างไร" นายท่านที่เคารพเดินไปโน้มตัวเหนือ ่อ่างอย่างเคย แต่ยังไม่วายหาเรื่อง

"ข้าไปซัดอานม้าตามคำสั่งท่าน" ผมเดินเลี่ยงไปรื้อผ้าห่มจัดที่นอน อย่างที่เคยทำมาร่วมเคยอน ปากก็พล่ำไปเรื่อย "อีกอย่างเห็นว่าเมื่อคืน ท่านเจ้าเมืองนำของสวयงามมากำนัลให้ท่านเซยชม ก็นึกว่า..."

"ข้าไล่พวกนางกลับไปตั้งแต่มรุ่งสาง เจ้าอย่าปากสว่างไปบอกใครเรื่องนี้ ไม่เช่นนั้นข้าจะตัดลิ้นเจ้าซะ!" เสียงแข็งกร้าวพร้อมกับแรงกระชากหลังคอเสื้อเล่นเอาหน้าหงาย บังคับให้จ้องสบสายคาๆ นั้นกลายๆ ทำให้ผมได้แต่พยักหน้าเท่าที่ทำได้

"ท่านเห็นข้าเป็นพวกชอบพุกมากงั้นหรือ"

"อยู่กับข้าก็เห็นเจ้าพุกมาก เถียงคำไม่ตกปากทุกที" นายท่านว่าพลางสลัดผมออกจากมือจนเกือบปลิว

เออ...คนนะไว้ยครับ ไม่ใช่ผ้าชีวี่ คิคจะหีบก็หีบ โยนก็โยน ปัดไธ!

ผมคัดลिनใจไม่ต่อความ หันไปจัดเตียง หีบผ้าที่ระเกะระกะมาสลัดและโยนลงตะกร้ามุมห้องเงียบๆ แต่อยู่ๆ กลับถูกอะไรบางอย่างหล่นคูปใส่หัว พอหันไปมองก็พบว่าเป็นผลส้มเท่ากำปั้นกำลังกลิ้งหลุนๆ เข้าไปใต้เตียง

ส่วนฝีมือใครนั้นไม่ต้องบอก ในเมื่ออยู่กันแค่สองคน ผมจึงหันไปจ้องเหม็งโดยอัตโนมัติ

"ไม่เห็นหรืออย่างไรว่าข้ากำลังกินข้าว เก็บให้มันดีๆ หน่อย ฝุ่นมันปลิวมา"

ไม่เข้าใจว่าบอกคี่ๆ ไม่ได้? ต้องเขวี้ยงของใส่? ให้ตายเถอะ นายท่าน อย่าให้ผมอยากเขวี้ยงทวนใส่บ้างแล้วกัน ท่านจะหนาว...

"ไม่ต้องทำหน้าเช่นนั้นใส่ข้า วันนี้เจ้าเดินไปไม่ต้องอาศัยม้า ถือเป็นการลงโทษที่ต้นสาย อู้งาน และบังอาจทำหน้าเพื่อใส่เจ้านาย!"

โห ท่าน โคตรอัจฉริยะะ มองออกคิ้วว่าผมทำหน้าเพื่อ!

"วันพรุ่งนี้ก็คงจะถึงจวนแล้ว ได้ข่าวว่าเมืองจีหนานเต็มไปด้วยบ่อน้ำพุร้อนขึ้นชม บ้างก็รักษาโรคได้ ถึงตอนนั้นเจ้าก็ไปสอบถามชาวบ้านให้ข้าด้วย รวมทั้งเรื่องนั้น..." นายท่านหันไปโฉบข่าวต่อปากก็สั่งงานไม่หยุด

"ข้าเป็นเพียงเด็กรับใช้ของท่าน หาใช้ทหารในบัญชา เหตุใดจึงใช้

จ้า"

หน้าที่เด็กรับใช้คือช่วยงานจิปาละ เตรียมเสื้อผ้า ที่นอน อาหาร ขับเกราะ ขับอานม้า ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวนายท่าน ใ้อภารกิจนอกบ้าน อย่างนั้นไม่น่าเกี่ยวไม่ใช่หรอะ เท่าที่ทำอยู่ก็สากกะเบือยันเรือรบอยู่แล้วยังอุคส์สำหรับงานเพิ่ม

"จ้าพอใจ เจ้ามีอะไรหรือไม่" นายท่านเงยหน้า ส่งสายตาเป็นต่อแม่่ม โคตรกรวน ขอสักทีได้ไหม!?"

"ไม่มีขอรับ" ผมก้มพันคอ

ฝากไว้ก่อนเถอะ เมื่อไรที่หาของเจอะเมื่อนั้นมีคิคับัญชี

ท่านอนาคตสมุหนายกผู้โค่งคัง ฉะเขา!

ผมก้าวขาไปเรื่อยๆ สายตาจ้องมองคนที่ขี้นำมาเค่นเป็นสง่าอยู่หน้าขบวนผู้คนและขบวนเกวียนบรรทุกสิ่งของขนาดค่อมๆ นี้

มองแล้ว มองอีก มองจนตาจะถลนก็ยังคงไม่ได้เรื่องได้ราวอะไรเหมือนเดิม ผมจึงผลอดอนใจออกมาเบาๆ อย่างอกไม่อยู่

"เออร์หลาง ดวงตาของเจ้าไม่สามารถมองหาที่มาของเซียนเชิง-เซียจจากตัวนายท่านเดอะไรนั้นของเจ้าได้จริงหรือ" หูหลี่จึงถามขึ้นในหัวหลังจากถือโอกาสใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์โดยการนอนหลับสบายมานาน

"ไม่" ผมตอบอย่างอ่อนอกอ่อนใจ พลังเงยหน้ามองท้องฟ้าสีสันสคสีไส

หลังจากกลับสวรรค์และมอบเครื่องมือสุคไสเทคให้ท่านอาจารย์ แก้วไข พร้อมทั้งยื่นกุม...อะแฮ่ม เอ่อ...ช่วยตรวจสอบกวคชันกันจนจนเป็นที่พอใจและแน่ใจว่ามั่นใจจะไม่องแงพาพวกผมไปโผล่มั่วซั่วอีก ผลลัพท์ที่ออกมาก็นับว่าใช้ได้ หากวัดจากความรู้สึกถึงเซียนเชิงเซียจที่อยู่ไม่ไกลไม่ไกล

พอหาที่มาที่ไป สุดท้ายเซนส์ของผมก็พามาจะเฝ้ากับนายท่านที่น่าเคารพโคตรๆ นั้นเข้า ซึ่งผมก็ไม่แปลกใจเพราะรู้ที่อยู่แล้วว่ายังไงก็ต้อง

เจอ หากเขาในอนาคตรู้จักผม เราย่อมต้องเคยเจอกัน

ในอดีตของเขา...ที่นี่

เฉาเขา หรือที่เราๆ ท่านๆ รู้จักกันในนามของโจโฉผู้ยิ่งใหญ่และ
โคงคัง แถมยังถูกยกให้เป็นตัวโกงในวรรณกรรมสามก๊ก อารมณ์เดียวกับ
เทพเออร์หลางถูกยึดเยียดความเป็นตัวร้ายในหนังเป๊ะ ที่จริงผมคงจะ
รู้สึกดีและเข้าอกเข้าใจเขามาก ถ้าไม่เพราะจำเป็นต้องมาใช้ชีวิตในฐานะ
เด็กรับใช้ของนายท่านเฉา หรือหลายคนที่สนิทชิดเชื้อมักจะเรียกเขาด้วย
ชื่อรองว่าเมิ่งเต๋อ

บอกเลยว่ามัน...นรกซักๆ

เวลานี้นายท่านเฉาอายุเพิ่งจะยี่สิบสี่อย่างยี่สิบห้าเท่านั้น แต่ก็ส่อแว
ความคังจากผลงานที่ได้รับราชการประสบความสำเร็จตั้งแต่อายุยังน้อย
จนล่าสุดเมื่อหนึ่งเดือนก่อน...เราปรากฏตัวและรับรู้ถึงพลังเชิงเชิงเขี้ยว
อบอวลอยู่รอบตัวเขา ประจวบเหมาะกับนายท่านเฉากำลังจะเดินทางมา
รับตำแหน่งเจ้าเมืองจื๋นหนาน และประกาศรับสมัครเหล่าผู้มีฝีมือทั้งด้านบู๊
และบั่นมาร่วมงาน ผมกับเจ้าหลานชายจึงได้ถือโอกาสไปร่วมด้วยเพื่อหา
เบาะแส

แน่นอนเงินเชียงผ่านฉลุยเพราะฝีมือบู๊ลุยคะเข้าตานายท่านซะ
เหลือเกิน ส่วนทางค่านผม ด้วยรูปลักษณ์ที่เจ้าเงินเชียงปรามาสว่าไม่มี
มากนักบออะไรกับใครเขา (แม้ทัพสวรรค์บ้านเอ็งไม่มีมากนักบออะไรเจ้า
หลาน!?) และเพราะซีเกียจเรื่องมาก จึงต้องสมยอมรับบทบัณฑิตฝ่ายบุน
ไปโดยปริยาย

แต่สุดท้ายชีวิตค้นพลิกผันสุดโคง เพราะผมค้นเจอตัวสมัคร
ตำแหน่งเด็กรับใช้ส่วนตัวอนาคตผู้ว่าการเมืองแทน ด้วยความคืดชั่ววูบที่
ว่าตำแหน่งนี้น่าจะได้ใกล้ชิดนายท่านเฉาที่สุด จะทำอะไรอะไรก็คังง่าย
ซึ่งมันก็เป็นแบบนี้จริง...

ผมได้อยู่ใกล้ชิดนายท่านเฉา ใกล้มาก ใกล้จนถ้าจิกหัวพาไปล้างกัน
ในส้วมได้คังใช้ให้ไปคัวแล้ว

เกือบเดือนที่ผ่านมา วันๆ ผมต้องจมปลักอยู่กับนายท่านโคตรโหด อารมณ์เหมือนไม่ชอบขี้หน้ากันมาแต่ชาติปางก่อน งานบางอย่างที่ไม่น่า จะใช้งานของเคื่กรับใช้ส่วนตัว พี่ก็ใช้คะ แถมเจาะจงใช้ผมคนเดียวแทบ ไม่ให้พัก

ให้ตายเหอะครับ ถึงผมจะเคยชื่นชมวีรกรรมของโจโฉในบางเรื่อง แต่ตอนนี้ผมรู้สึกไม่ถูกโฉลกกับเขาพอๆ กับที่เขาไม่ชอบหน้าผมนั่นแหละ ถามว่าถ้าไม่ชอบหน้าแล้วยังทนให้ผมรับใช้ทำเผื่ออะไร

นั่นสิครับ ผมเองก็ตอบแทนเขาไม่ได้หรอก แต่คาดว่าเหตุผลคง เพราะเรามีชะตาเกี่ยวพัน เกลียคหน้ากันมาแต่ชาติปางก่อนอย่างว่า

ใช่ครับ นี่ไม่ใช่การประชด เรา...เฉาเซากับผมมีชะตากรรม เกี่ยวพันกันมาก่อน ซึ่งไม่ได้เป็นเรื่องที่ดีเคื่่นจาค่าอะไรหนักหนาด้วย

คงยังจำกันได้...พยัคฆ์ขาวไปหู่ เทพอสูร์ที่เทพเออร์กลางสังหารไป และเป็นเทพที่รับหน้าที่ตามสอดส่องพฤติกรรมของผมเมื่อก่อน

นั่นละครับ เขาละ!

ผมขอเดาว่านี่คงเป็นมหรรมการเอาคีน กรรมนั้นคีนสนองของ เทพเออร์กลาง

เพราะผมเคยฆ่าเขา วันนี้เลยต้องมารับกรรมเป็นข้าทาสให้เขา โขกสับมัดกะเพราสะเดาลวก

และเพราะเหตุนี้เขาถึงไปรคปรานการกลั่นแกล้งผมเป็นพิเศษ

ครับ ผมไม่ได้พูดเกินไปหรอก พี่ท่านไปรคปรานการแกล้งผมเป็น ชีวิตจิตใจอย่างที่ไม่เคยทำกับใครจริงๆ ผมรับรองได้ เพราะเวลาอยู่ต่อ หน้าประชาสีท่านก็ดูดีมีคุณธรรมน่านับถือดี หรือกับคนรับใช้อื่นก็ดูโอเค มีแต่กับผมนี่แหละที่ไ้ได้รับการปฏิบัติเป็นพิเศษสุดฯ จนคนอื่นฯ รอบตัว เขาพากันสงสัยกันถ้วนหน้า แต่ในขณะที่เดียวกันก็ชินแล้วที่เห็นผมโค่นใช้ จนหัวหมุน วิงวนอยู่รอบๆ ตัวนายท่านเพียงคนเดียวทุกวัน

อา...ก็ผมเคยฆ่าเขานี่นะ สงสัยคงต้องยอมก้มหน้ารับกรรม...

ชะที่ไ้ไหนละ!

หี เรื่องอะไรจะยอมก้มหน้ารับกรรมเฉยๆ แค่ฝากไว้ก่อนรอกหาของเจอเมื่อไรเมื่อนั้นมีเอาคืนเบาๆ น่ารักๆ (?) เป็นการฉลองที่ได้กลับมาเจอกันอีกครั้ง หีๆ

ก็ทำนองเดียวกับที่เขาเห็นผมเป็นของเอาไว้มั่วแฉ่งเล่น ผมเองก็ใช้ว่าจะชอบหน้านายท่านนักหรรอก ถ้าไม่นับรวมเรื่องชาติก่อนที่ทำตัวเป็นแมลงหวี่แมลงวันเกาะเกาะ โผล่มาซัดขวางทำให้งานของผมเสียเรื่องครึ่งแล้วครึ่งเล่าแล้วละก็ ในชาตินี้นี่นิสัยบางเรื่องของท่านก็โคจรจะพลียตัวอย่างเช่นเรื่องผู้หญิง...

สมแล้วที่ประวัติศาสตร์ว่าไว้ว่าคนคนนี้เคยเป็นหนุ่มเสเพลนักรักตลอดทางที่ผ่าน นายท่านเค้ะหญิงเป็นว่าเล่น แน่نونว่าไม่ได้เอิกเกริกออกหน้าออกตาอะไร และส่วนใหญ่ก็มีคนจัดหามาเอาใจ ผมก็รู้นะว่าผู้ชายสมัยนี้การมีเมียเยอะมันเป็นเรื่องปกติ

สำหรับผู้ชายทั่วไป ยุคสมัยนี้คงถือเป็นแคนสวรรค์ บุษขอยู่เหนือสตรี จะมีสาวที่คนก็ไม่มีใครว่า แต่กับผมที่รักแม่และ...เอ่อ...คุณน้องสาวที่เคารพยิ่งซึ้งกลับไม่ค่อยชอบใจและเห็นด้วยเท่าไร อย่างน้อยๆ หากคิดว่าผู้หญิงพวกนั้นเป็นน้องสาวผม ผมก็อยากให้อยู่กับผู้ชายที่รักเดียวใจเดียวพร้อมจะดูแลได้เต็มที่ ไม่ต้องแบ่งสันปันส่วนกับใครมากกว่าอยู่ดี

ดูอย่างท่านเจามีบ้านเล็กตรงนั้นที่ตรงนี้ที่ พุทรินเป็นตัวเป็นคนก็ทิ้งไว้บ้านเกิดเพราะต้องโยกย้ายที่ทำงานบ่อยไม่สะดวกเดินทาง ซ้ำยังมีลูกเล็กๆ อยู่อีก พวกนางคงไม่คิดอะไรที่สามีจะมีบ้านเล็กบ้านน้อยเพราะมันเป็นวัฒนธรรมและความเคยชิน แต่สำหรับในฐานะผู้ชาย การเที่ยวพันผู้หญิงไปทั่วมันไม่ใช่แนวทางของผมแน่

พอบวกกับเรื่องที่ชอบหาเรื่องเค้กรับใช้อย่างผมเข้าไป บอกได้เลยว่าเวลามีเรื่องกวนประสาทผมทีไร ปากผมก็มักจะหุบไม่อยู่ เมลอปุดจาตอบได้ทุกที เรียกว่าความรู้สึกเหมือนเป็นปฏิปักษ์เห็นเป็นตัวน่ารำคาญ รกหูรกคามันคิดมาแต่ชาติปางก่อนนั่นแหละครับ

ถ้าไม่ใช่เพราะภารกิจ ผมไม่มีวันกล้ากลืนฝืนทนเค้คขาด!

"แล้วท่านจะทำอย่างไรต่อไปขอรับนายท่าน" ฉีหลงผู้ถูกเนรเทศไปร่วมแชร์ที่อยู่กับจิ้งจอกเก้าหางถามบ้าง

พักหลังๆ เจ้าพวกนี้มันมีเวลาพักผ่อนเยอะจนน่าอิจฉา ในขณะที่เจ้านายอย่างผมเวลาจะหายใจเป็นของตัวเองยังน้อย คีหน้อยที่ช่วงคำสาปกำเริบนายท่านที่เคราฟไม่อุทริเรียกใช้ (แน่ละสิ ยุ่งกับงานอื่นอยู่นี่นา) ไม่งั้นได้ไปเตะแตกชวยบรรลัย โดยเฉพาะพลังของผมที่ใช้กับเขาไม่ได้ ซึ่งนี่คงจะเป็นผลพวงจากการที่ผมเป็นคนลงมือฆ่าเขาเช่นกัน

คิงาม...คิงามจริงๆ

"หาคือไปเรื่อยๆ"

เนื่องจากยังไม่สามารถบอกได้ว่าเซียนเชิงเซียวยู่ในรูปแบบไหน ผมจึงต้องคอยสังเกตคนใกล้ตัวและของใกล้ตัวที่น่าสงสัยของท่านอนาคตสมุหนายกเฉาไปเรื่อย และคงต้องทำอย่างนี้ต่อไปจนกว่าจะหาทางอื่นได้นั้นแหละครับ

แต่ผมเชื่อว่าอีกไม่นานเจ้าเทียนอวี่มันคงเคลื่อนไหวหาอะไรสนุกๆ มาให้เล่นอีกแน่นอน ถึงตอนนั้นคงได้รู้กันล่ะว่าเซียนเชิงเซียวยู่ที่ไหนในรูปแบบใด และการที่เห่าฟ้าทรมยศต่อผมนั่นมันเพราะอะไร

ตอนนี้ที่ทำได้ก็คง...

รอไปก่อนเท่านั้น

"หยางเจียน!"

แต่หวังว่ามันจะเร็วหน่อยละกัน เพราะผมไม่รับประกันว่าจะทนห้ามตัวเองไม่ให้รับหิวนายท่านเฉาไปได้อีกนานแค่ไหน

"ขอรับนายท่าน" ผมขานรับเรียบๆ ยังคง่วนอยู่กับการจัดของจัดห้องนายท่านภายในจวนเจ้าเมืองที่เพิ่งเหยียบย่างเข้ามาไม่ถึงชั่วโมง จึงไม่ได้ใส่ใจเงยหน้ามองเขา

คนใช้มีเป็นสิบไม่ใช่ เล่นโยนให้ผมทำคนเดียวนี่หว่า ใครจะมันมีเวลาเงยหน้า

"ข้าจะอาบน้ำ"

"ขอรับ" ก็อาบคิครับ บอกทำไม ไม่เห็นหรือไงว่ากำลังยุ่งมาก

ผมลอบกลอกคาระบายความอัดอั้น แล้วคว้าซุคินในหีบที่กำลังรี้อเดินข้ามห้องไปวางไว้ตรงขอบฉากกัน ค้านในเป็นถึงน้ำอาบที่คนรับใช้อื่นได้เตรียมไว้เรียบร้อย จักการเทเครื่องหอมทศสอบความอุ่นของน้ำตามหน้าที่เป็นอันเสร็จสรรพจึงเดินกลับไปเตรียมจัดของที่กองเต็มห้องตามเดิม เห็นเจ้าของห้องนั่งอยู่ริมเตียงก้มหน้าถอดเสื้อนอกของตัวเองอยู่ ผมจึงหันไปสนใจงานที่เหลือต่อ แต่ยังไม่ทันได้ยื่นมือไปกลับถูกระไรหนักๆ ปะทะเข้าหลังหัวด้วยแรงที่ไม่ใช่น้อยจนเกือบหน้าจะมาถึงมลงไปในหีบ พอเหลียวมองก็พบว่า เป็นหมอนใบหนึ่งกำลังอยู่ข้างตัว

"ไม่ทราบนายท่านมีอะไรให้ข้ารับใช้" ผมข่มอารมณ์แล้วหันไปทางคนต้นเหตุซึ่งนั่งจ้องเขม็งอยู่ก่อนแล้ว

ถ้าจะสะกดแรงขนาดนี้ไม่ลุกขึ้นมากกระโดดถีบให้รู้แล้วรู้รอดไปเลยเล่าครับท่าน!

"เจ้าลืมอะไรไปหรือเปล่า" นายท่านเฉาถามเสียงเย็น

"ข้าเห็นท่านถอดเองได้ อีกอย่างยังมีข้าของเต็มห้องที่ต้องรับจัดให้เสร็จก่อนค่ำ จึงคิดว่า..."

"ข้าถอดเองได้ แต่มันเป็นหน้าที่เจ้า ไม่เช่นนั้นข้าจะมีเค็กรับใช้ไว้ทำอะไร?"

ถอดก็ถอดเองได้ยังต้องใช้คนอื่น พวกชนชั้นสูงจะใช้ชีวิตสุขสบายกันเกินไปหน่อยไหม!

เอาละครับ ผมรู้ว่าหน้าที่เค็กรับใช้ก็คือคนรองมือรองเท้าคี้ๆ นี่เอง ต้องอำนวยความสะดวกแม้กระทั่งช่วยถอดและเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า แม้กระทั่งรองเท้า

อันที่จริงหน้าที่พวกนี้มันควรจะเป็นของภรรยาปะวะครับท่าน บางทีผมก็อยากให้เราหาผู้หญิงมาเป็นตัวเป็นคนสักที่เหมือนกัน ผมจะได้หลุกพันหน้าที่ซึ่งงานนี้เร็วๆ แต่เจ้าตัวคั้นไม่คิดจะคว้าใครมาจริงจัง ได้แต่

เล่นๆ ไปวันๆ นี่สิ เวิร์ทของกรรมจริงๆ

สุดท้ายผมก็ต้องละทิ้งงานในมือไปช่วยนายท่านที่เคารถพอด
เสื่อผ้ารองเท้าอยู่ดี คือน้อยที่ไม่ให้ถอดยันทงแกงชั้นในไม่จั่นคงอุจาดคา
น่าดู

"ข้าสงสัยมานานแล้ว ไอ้หน้าตาไร้อารมณ์ของเจ้านี่มันเป็นมา
ตั้งแต่เกิดหรือเปล่า ข้าเห็นแล้วชักลุกนัยน์ตา"

"ข้าก็เป็นของข้าเช่นนี้ หากท่านไม่พอใจก็ไล่ข้าออกหรือไม่ก็ย้าย
ไปทำหน้าที่อื่นสิครับ"

ผมว่าพลางจึงเสื่อออกจากตัวนายท่านแล้วเอาไปวางกองไว้ตะกร้า
มุมห้องโดยไม่มองหน้าคนพู่คี่ให้เสียอารมณ์ ไม่อยากบอกว่าเป็นอะไรที่
โคตรกล้ากลืนฝืนทนสุดๆ

"ถ้าเจ้าไม่ยอมรับใช้ข้าถึงขนาดนั้นทำไมไม่บอกให้ข้าส่งคัตหัวเจ้า
ไปซะเลยเล่า"

"ท่านจะคัตหัวข้าขอหอะไร" ผมถามโดยไม่สะอึกสะเทือน เอา
จริงๆ ถ้าคิดจะคัตคงคัตไปนานแล้ว ไม่รอนจนปานนี้หรอก อย่างงูให้ยาก

"กล้าแข็งข้อกับเจ้านาย แค่นี้ก็เป็นเหตุผลให้ข้าฆ่าเจ้าทิ้งได้แล้ว"

ผมก็มลงประครองเท้าของเขา ขยับคิงรองเท้าผ้าออกแล้วโยนไป
กองไว้ข้างตะกร้า ไม่เงยหน้าตามเคย

"แล้วเหตุใดท่านจึงไม่ทำเล่า"

"หากให้พุดตรงๆ เจ้าเป็นเหมือนของแปลก ข้าไม่เคยเจอใครโดย
เฉพาพวกเค็กรับใช้ที่เป็นเช่นอย่างเจ้ามาก่อน"

เรื่องความแปลก...ใครๆ ก็พุดแบบนี้แหละครับ แต่ที่ว่า 'แปลก
อย่างผม' เนี่ย ในนิยามของท่านนะมันอย่างไหนครับ ถึงได้กล้าพุดว่า
ไม่เหมือนคนอื่นนะ

"เจ้ามีอะไรแปลกๆ ที่ข้าก็ยังไม่รู้ว่าคืออะไร เพราะฉะนั้นเก็บเอา
ไว้แกลังทมานเล่นๆ น่าสนุกกว่า"

ผมเงยหน้ามองเจ้าของเสียงหัวเราะในลำคออย่างสบายอก

สบายใจ แล้วลุกขึ้นหมุนตัวไปฉวยตะกร้าผ้ารอซักไปวางไว้ที่มุมหน้าห้อง
ส่งเสียงงมำกอบแบบขอไปที

"แล้วแต่ท่าน"

"แต่ว่า..." นายท่านเฉยๆ มือถือคอกแล้วมองตาม "มันจะไม่สนุก
และชวนโมโหก็เพราะไอ้ความไม่รู้สิไม่รู้สาเหมือนพวกผีดิบของเจ้านี่ละ"

ว่าแล้วเขาก็เอียงย่างเต็มมาคมายืนฟังคู่เสื้อผ้า จ้องมองคนอื่น
ทำงานอย่างเฉยๆ ไม่พอ ยังมาขัดขวางเป็นอุปสรรคการทำงานโดยไม่รู้ตัว
อีกด้วย

คนกำลังจัดเสื้อผ้าแต่ดันมายืนขวางคู้มันใช่เรื่องใหม่ครับ!? ขอ
ลุกขึ้นกระโดดถีบนายท่านให้หลบไปไกลๆ ที่ได้ไหม ให้ตายเหอะ!

"ข้าคู้ เจ้า ทำทางและผิวพรรณเหมือนพวกลูกผู้ศึคกยากมาจาก
ไหน แต่ไม่น่าเชื่อว่ากลับทนทายาคกว่าที่คิด ปกติโคนอย่างนี้คงได้
โอดครวญหรือท้อไปแล้ว"

ยงคิที่รู้ว่าการกระทำแบบนี้จะทำให้คนอื่นท้อ

"ข้าไม่ได้เป็นลูกผู้ศึคมาจากไหน ท่านคงเข้าใจผิด" ผมตอบพลา
งแหล่มองปลายเท้าเปล่าที่กระดิกกวนประสาทอยู่ใกล้ๆ ไม่ขยับไปไหน

"ตอนแรกข้าคิคว่ามองไม่ผิด แต่ตอนนี้ข้าเชื่อเจ้า เพราะคงไม่มี
ลูกผู้ศึคหรือบัณฑิตที่ไหนจะทำงานหนักทนถูกข้ากคหัวใช้ได้จนปานนี้" เขา
ว่าพลาหงยอนคัวนั่งลงตรงหน้า ผมเริ่มรู้สึคอะใจถึงอะไรบางอย่างใน
คำพูดเหล่านั้น จึงค้องหันไปจ้องหน้าเขาตรงๆ

"ท่านอย่าบอคนะว่าที่ทำทุกอย่างก็เพื่อทดสอบข้า"

"ข้าเห็นหน้าคาทำทางเจ้าแล้วเชื่อไม่ลงว่าเป็นชาวบ้านยากจนเช่น
ที่บอ" นายท่านเฉยบออีกมัย แล้วไล่สายตามองสำรวจขึ้นลงก่อนลุกขึ้น
ยืนเต็มคัว "ใครจะรู้เลว่าคนที่เข้าใกล้ข้ามีจุดประสงค์อะไรอยู่ในใจ โดย
เฉพาหน้าทีเด็กรับใช้ใกล้ชิด จะสรรหาทั้งที่มันก็ต้องรอบคอบที่สุคจริง
หรือไม่ อย่างน้อยคนนี้ข้าก็รู้ว่าเจ้าถึกทนกว่าที่ตาเห็น อีกอย่างจากที่ส่ง
คนไปลองสึบประวัคิเจ้ากับลูกพี่ลูกน้องเงินเชียงก็คู้ไม่มีอะไรน่าสงสย อัน

ที่จริงคือดูเหมือนพวกเจ้าคงเร็วร้อนมาไกลมาก เพราะในละแวกใกล้เคียง ไม่มีผู้ใดรู้จักหรือเคยเห็นพวกเจ้ามาก่อนเลย"

"ก็ไกลมาก ไกลลงไปทางใต้นะขอรับ" ผมตอบกว้างๆ

คงเพราะโคนแก้งจันท์ปั่นทำให้เกือบลื่นไปชะสนิทว่านายท่าน เฉาเป็นคนประเภทที่ประมาทไม่ได้เหมือนกัน และที่สำคัญเขาเองก็ไม่เคยประมาทใคร...ดังนั้นระวังเอาไว้เป็นคิ

"อืม เช่นนั้นต่อไปหากข้าได้ท่องเที่ยวหรือลงไปทำงานทางใต้อาจมีเจ้าถิ่นช่วยแนะนำ"

"ข้าไม่ได้กว้างขวางหรือมีความรู้พอจะทำแบบนั้นได้หรือขอรับ" ผมเงยหน้า ขมวดคิ้วมองคนที่ยื่นเปลือยท่อนบนไม่รู้สึกลหนาวอยู่เป็นนานอย่างค่อนข้างทิ้งพลางถามอย่างมีความหวัง "เมื่อแน่ใจเช่นนี้แล้วท่านคงไม่กลั่นแกล้งใช้งานข้า ให้ทำทุกอย่างเพียงผู้เดียวอีกแล้วกระมัง"

"ไม่" คำตอบไร้เยื่อใยทำเอาผมชะงัก "เจ้ายังต้องทำคนเดียวเหมือนเดิม"

"หะ?" ตกลงท่านจะเอาอย่างไรแน่ครับ ตอนแรกผมก็นับถือในความรอบคอบนะ ตอนนี้เพิ่งรู้ว่าตัวเองคิดผิดมาก

"ที่จริงข้าไม่ชอบให้มากคนมากความเป็นทุนเดิม แต่เพราะพวกเด็กรับใช้ซุกก่อนมันไม่ได้เรื่อง เมื่อมาเจอคนอย่างเจ้าก็ดีแล้ว ทุกอย่างเจ้ารับผิดชอบคนเดียว เวลาเกิดอะไรไม่ชอบมาพากลขึ้นจะได้หาตัวคนรับผิดชอบง่ายๆ"

อ้าว แบบนี้มีแปลว่าไอ้ศรัยช่วยทั้งขึ้นทั้งล่องหรืออะไร? ตอนทำงานทำคนเดียว พอมีเรื่องเกิดขึ้นไม่ว่าจะจากใครหรืออะไรก็ต้องรับผิดชอบคนเดียวอีก!

"เหตุใดข้าฟังแล้วมันดูเป็นความปราคเปื่องที่มักง่ายเหลือเกิน" ผมได้เสียงเย็นอย่างอคไม่อยู่

"ข้าว่าจะปราคเปื่องกว่าถ้าตัดลิ้นเจ้าทิ้งทำให้เป็นใบ้ไปซะ" ว่าแล้วเขาก็ยื่นมือมาลักหัวผมชะจนหน้าคะมำอีกรอบ "เฮ้ ทำงานได้แล้ว"

ผมมองตามหลังคนที่กำลังหมุนตัวจะก้าวไปทำภารกิจที่ต่างคา
 ดับพลันหูได้ยินเสียงวิ่งตึกตักดังมาแต่ไกลพร้อมกับเสียงตะโกนแว่วๆ จึง
 ได้หันไปมองทางประตูที่เปิดอ้า

"นายท่าน!" ข้ารับใช้คนหนึ่งยืนหอบแฮก หน้าตาตื่นตระหนก
 เหมือนเห็นผี ทำเอาผมอดแปลกใจไม่ได้ว่ามันมีเรื่องใหญ่อะไรจึงทำให้
 เขาเกิดอาการแบบนี้ได้

"อะไร" นายท่านเฉาชะงัก หันกลับมาถามทันควัน

"แย้แล้วครับ! มีคนบ้าอาละวาดอยู่หน้าจวน เจ้านั้นแรงเยอะมาก
 ทำชาวบ้านบาดเจ็บไปหลายราย ตอนนี้นักของเรากำลังจัดการ...อะ!
 นายท่าน!"

ผมกับข้ารับใช้คนนั้นพร้อมใจกันเปิดคากว้างอ้าปากค้าง เมื่อ
 เจ้าของจวนคว้าดาบพุ่งตัวออกไปไวปานวอก

นายท่านที่เคารพลิมหรือเปล่าว่าท่านไปอยู่ ู่วามเลือคร้อนใช้ได้
 คีที่ยังไม่ได้ดอกกางเกง ไม่งั้นคนบ้าที่ว่่าคงต้องยอมแพ้เพราะความบ้าบิ่น
 และอุจาดตา

ว่าแต่คนบ้าอะไรทำคนรุ่นวายไปทั้งจวนอย่างนี้ ตามไปเป็นเงินมุง
 หน่อยดีกว่า...

ผมทำตัวเป็นคนรับใช้ที่คีโดยการทิ้งงานวิ่งตามเจ้านายออกไปข้าง
 นอก พอถึงหน้าประตูก็เห็นความวุ่นวายอย่างที่ไม่น่าจะเกิดขึ้น นั่นคือ
 ทหารรักษาจวนตัวโต มีอาวุธครบมือถูกเหวี่ยงกระจายต้องถอยไม่เป็น
 กระบวน บรรดาเงินมุงแทบไม่มีเหลืออยู่สักคนเพราะไม่กล้าเข้าใกล้
 ได้แต่สังเกตการณ์อยู่ห่างๆ อย่างห้วงๆ

"เงินเชียง" ผมวิ่งเข้าไปหาเจ้าหลานชายที่ยืนอยู่ในเหตุการณ์ด้วย
 แต่ยังไม่ไ้คลงมือทำอะไร เจ้านั้นหันขวับกลับมาพร้อมกับส่งคำถามน่า
 ซึ้งใจจนอยากถีบกระเด็นไปให้คนบ้าอค์ละ

"เจ้าออกมาวุ่นวายทำไมเค็กรับใช้!"

"อย่าพูดมาก" ผมลดเสียงเป็นกระซิบ พลังมองไปยังกลุ่มคนที่

กำลังกลุ่มรวมอะไรบางอย่างที่มีแรงมหาศาลอย่างไม่น่าเชื่อ "นี่มันอะไร"

ผมกวาดตาประเมินสภาพการณ์ก่อนเพิ่งพินิจไปที่ชายหนุ่มผมมโซ
แต่เร็วแรงราวกับช้างสาร คนบ้าที่เขาพุดถึง...

ดวงตาของเขาขุ่นขวาง จ้องกราดไปยังผู้คนรอบตัว พร้อมกับ
เหวี่ยงอาวุธในมือซึ่งเป็นไม้ท่อนใหญ่เข้าใส่ไม่วิวหน้าด้วยเร็วแรงที่ไม่รู้
ว่ามาจากไหน

"จู้จู้สิกว่ามันแปลกๆ" เงินเสียงพิมพ์

"อืม" ผมพยักหน้าเห็นพ้อง แต่การสอดแนมของผมกลับถูก
ขัดขวางโดยนายท่านที่เคารพซึ่งหันมาเห็นเข้าพอดี

"อ้าว นี่เจ้า!" คุณเจ้านายเดินอาดๆ โชว์กล้ามเนื้อที่คงจะภาคภูมิใจ
มากเพราะเห็นโชว์บ่อยเหลือเกินเข้ามาใกล้ "ออกมาว่านายทำไม นี่ไม่ใช่
ที่ของเจ้า กลับไปซะ!"

ผมอ้าปากจะตอบ แต่สายตากลับเหลือบไปเห็นตัวอันตรายที่
หลุครอคจากค่านคนนับสิบเข้ามา จึงร้องเตือน

"นายท่าน!"

นายท่านเฉยหันกลับและยกดาบซึ่งยังไม่ได้ชักจากฝักในมือค้ำรับ
ได้ทัน เมื่อคนบ้าที่ว่าฝว่งล้อมพุ่งเข้าจู่โจมฟาดอาวุธเข้าใส่อย่างไม่น่าเชื่อ
"เจ้าถอยไปก่อน!"

เงินเสียงคันตัวผมจนเซมาค้ำหลังเกือบตั้งหลักไม่ทัน แล้วตาม
พุ่งเข้าไปล็อกคอชายผู้คลุ้มคลั่งจากทางด้านหลัง แนนอนที่สุดว่าด้วยแรง
กำลังอันเหนียวมนุษย์ของเจ้าหลานชาย ต่อให้คนคนนั้นมีกำลังชนะคน
นับสิบได้ก็ไม่คณนามือ!

นายท่านเฉยรีบพลิกค้ำมดาบกระทุ้งหนักๆ เข้าที่ท้องน้อยจนชาย
คนนั้นทรุดลง เจ้าเงินเสียงยังตามกดตัวไว้ไม่ยอมปล่อยเพราะมีที่ท่าว่า
มนุษย์ (ไม่) ธรรมดาในกำมือจะไม่ยอมสิ้นฤทธิ์ง่าย ๆ

ท่าทางคั้นร่นสุดฤทธิ์กับนัยน์ตาขุ่นขวางคลุ้มคลั่ง ไล่ทำร้ายผู้คน
แบบนี้มันเหมือนคนเมายาบ้าเลยแฮะ แต่ว่านี่มันมีอะไรที่ยิ่งกว่า อะไร

บางอย่างที่แตกต่าง...แต่ว่าจะอะไรละ

"ใครเป็นญาติพี่น้องของคนคนนี้ แสวงตัวออกมา ข้าจะไม่ถือสา และจะช่วยส่งไปรักษาให้ด้วย" ท่านเจ้าเมืองคนใหม่ตะโกนถามกลุ่มชาวบ้านซึ่งยืนอยู่แต่ไกล แต่ละคนมองหน้ากันไปมาแล้วได้แต่ส่ายหน้า ไม่มีใครยอมรับ จนทหารรับใช้อีกคนต้องขยับเข้ามารายงาน

"นายท่าน คุณเหมือนว่าชายผู้นี้จะเป็นคนแปลกหน้าไม่มีญาติที่ไหน"

ระหว่างที่ทุกคนกำลังปรึกษาหารือ ความรู้สึกบางอย่างพลันกระตุ้นเตือนผม ความรู้สึกที่คุ้นเคย...

"เห่าฟ้า!"

ใช่แล้ว ความรู้สึกแบบนี้...

ผมพยายามสื่อจิตความหาทั้งที่รู้ว่ามันใช้ไม่ได้ผลนับตั้งแต่เจ้าหมาน้อยจากไป แต่ยังไงก็ยังค่อนข้างมั่นใจว่าเขาต้องอยู่ใกล้ๆ จึงใช้ดวงตามองหาไปรอบๆ ท่ามกลางหมู่คน

และแล้วผมก็เห็นเขา! ถนนฟากตรงข้าม ท่ามกลางกลุ่มชาวบ้านห่างไกลออกไป เห่าฟ้า เขาอยู่ตรงนั้นและกำลังจ้องมองมา

ผมลืมหัด ขยับก้าวเท้าเพื่อจะวิ่งไปทางค่านั้น แต่โดยไม่คาดคิด! เจ้าคนคลุ้มคลั่งซึ่งมั่นใจว่าถูกสยบแล้วกลับลุกขึ้นต่อต้าน ทั้งยังสามารถสลัดหลุดจากเงื้อมมือเงินเสียงและฟุ้งตรงเข้ามาหาผมโดยที่ไม่มีใครสามารถห้ามได้ทัน!

ดวงตาวาวโรจน์แดงฉานและสองมือที่เงือง่า...

ช่วย (อีก) แล้วไอ้ศรัย! ทำไงคิจะเนีย?

ผมจ้องมองอันตรายที่กำลังจะเข้าถึงตัว มองเห็นเป็นภาพสลัวล์-โมชันแบบในหนัง หัวประมะผลผลข้อมูลยิ่งกว่าคอมพิวเตอร์เพื่อหาทางเอาตัวรอดอย่างละมุนละม่อมไม่ให้เกิดกระทบกับสถานะเด็กรับใช้ของตัวเอง

ตามปกติคนเราเมื่อมีอะไรที่น่าจะอันตรายมากๆ ฟุ้งเข้าไป คอรรจะทำยังไงครับ

ไม่น่าถามเลยเนอะผม ง่ายจะตาย ก็หลบคิครับ จะยืนเป็นหัวตอ

ทำไม!

ผมรีบสวมบทบาทเค็กรับใช้จอมซุ่มซ่าม ก้าวขาสะดุด มุกหลบลง
ไปไต่วงแขนที่พยายามจะคว้าตัว แสดงท่าละครบอบอย่างสวยงาม แต่
ยังไม่ลืมหวาดขาไปทักทายเจ้าคนบ้าแรงเยอะซึ่งสะดุดเสียหลักหน้าคะมำ
จิ้มคินตามคาด

บ้าฉิบ!!

ล้มลงไปทั้งตัวหัวกระแทกพื้นขนาดนั้นยังอุศสาห์ยื่นมือมาคว้า
ข้อเท้าผมได้เร็วทันใจยิ่งกว่าลิง ไม่มีท่าทีเจ็บปวดอะไรเลย

ตกลงนี่คนบ้าหรือซอมบี้?

ผมรีบพลิกตัวหงาย จ้องตาขวางที่เบิกโพลงแดงก่ำเห็นเส้นเลือด
ฝอยแตกเป็นแขนงนั้น ขณะที่เจ้าเงินเชียงและคนอื่นๆ วิ่งมาคว้าตัว
อันตราย ทั้งกอด คิง ฉุดกระชากเพื่อหยุดการกระทำอันคลุ้มคลั่งหวังจะ
หักคอ หักขา หักตัวเค็กรับใช้อย่างผม

ทว่าร่างที่คิ้นร่นด้วยเรี่ยวแรงเกินมนุษย์จู่ๆ กลับพุบหน้ากับพื้นหมก
สติไปก่อน สร้างความงุนงงให้แก่ผู้อยู่ในเหตุการณ์จนชะงักไปตามๆ กัน!

นายท่านเนาก้าวเข้ามาใกล้ ใช้สายตาสั่งลูกน้องให้ลากร่าง
อ่อนระทวยนั้นออกไป แล้วจึงหันมาแย้มยิ้มเกือบๆ จะเป็นสมเพชใส่ผม
ผู้ซึ่งเหลือบไปเจอกับสีหน้าอันไม่โสภาคย์ลึกลับย่นคานันนพอดี "เป็นอย่างไร
บ้างล่ะ บอกแล้วว่าอย่ามายุ่งไม่เข้าเรื่อง"

"ข้าไม่เป็นไรขอรับ" ปากผมได้ตอบทันควัน สายตาละจากชนวน
ความหงุดหงิดมายังข้อเท้าที่คิ้นร่อยแดงซ้ำ

"แล้วนี่ทำไมอยู่คี่ๆ มันถึงหมกสติไป"

"ตอนสะดุดล้มคงหัวกระแทกกระมัง" จะบอกได้ยังไงว่าเป็นเพราะ
ใช้พลังของเทพสะกดเอาไว้

คนคนนั้นไม่ใช่คนบ้าหรือมีอาการคลุ้มคลั่งธรรมดา แต่มีอะไร
บางอย่างควบคุมเขาอยู่

อะไรบางอย่างที่มนุษย์ทั่วไปไม่สามารถทำได้...

"มันเป็นอย่างไรบ้าง" นายท่านเงาะสายตาไป ผมจึงรีบตะกายลุกขึ้นก่อนจะเผลอตัวกลายเป็นคนบ้าหอบหืดมาแทงนายท่านเสียเอง ข้าหาไม่ชอบหน้ามาแต่ชาติปางก่อน

"แค่หมกสติไปเท่านั้น นายท่าน" พี่ชายสุกเซอร์ตัวล่ำบักหนึ่งในสหายร่วมก๊วนของเจ้าเงินเชียงเงาะหน้าคอบ

"อืม" นายท่านเงาะสะบัดคอบในมือขึ้นพาดบนไหล่เปลือยเปล่า แล้วผงกหัว "เช่นนั้นพวกเจ้า...หยวนหวาง เมี่ยวไฉ กับเงินเชียงเอามาไปข้างไว้ มัดให้แน่นหนาแล้วตามหอมมาดู ให้คนเฝ้าไว้ให้ค้ำด้วย"

"ขอรับ" สามหนุ่มรับคำอย่างพร้อมเพรียง

เจ้าหลานชายเหลือบมาสบตาผมแล้วเบนหนีไม่โยคีซึ่งเป็นเรื่องปกติ แต่ตอนนี้มีของแถมเป็นเฮียเมี่ยวไฉที่หันมาทำหน้าที่เล่นล้อเลียนใส่เหมือนเห็นผมเป็นตัวละครอย่างเอาไว้มลายเครียด ส่วนเฮียหยวนหวางได้แต่สายหัวไปมาแล้วยกยิ้ม จากนั้นจึงหันไปปฏิบัติตามคำสั่งนายอย่างเคร่งครัด

เออ ให้มันได้อย่างนี้เถอะแต่ละคน มีใครเป็นห่วงน้องนุ่งกันมั้ง ไหมเนี่ย เมื่อครู่ผมกำลังจะถูกคนบ้าจับหักคอนะเวียครับ!?

แต่ช่างมัน ที่ควรสนใจไม่ใช่เจ้าพวกนี้...

ผมรีบหันกลับไปยังจุดหมายแรกที่หมายตาก่อนถูกเล่นงาน แต่เวลานี้กลับพบแต่ความว่างเปล่า มีเพียงชาวบ้านกำลังทยอยแยกย้ายสลายตัว ไร้เงาของเจ้าหมาน้อย

เห่าฟ้า...เจ้านั้น...

"ยื่นเหม่ออะไร กลับไปทำงาน!"

ความรู้สึกเหมือนมีอะไรพาดเข้าที่ท้องด้วยน้ำหนักพอประมาณ ทำให้ผมหลุกสะคุ้งไม่เหลือมาก...ก็แน่ละ คุณเจ้านายเล่นเหวี่ยงคอบมาสะกิด นี้อ่าคมมันไม่ได้อยู่ในฝัก ตัวเด็กรับใช้คนนี้มีขาดสองท่อนไปแล้ว เอะ!?

นับวันความซวยของผมมันยิ่งพัฒนาหนักข้อไม่มีลดจนอดทิ้งไม่ได้

(ทั้งจริงนะครับไม่ได้ประชด)

แต่ทำไงได้ ถึงอยากจะเอาคืนแค่นั้นช่วงนี้คงต้องฝากไว้ก่อน ถือชะว่าไหนๆ ก็ไหนๆ หลังจากเป็นผู้ร้ายมานาน วันนี้ไอ้ศรัยขอรับบทพระเอกหนังไทยยุคคิกค้ำบรรพ์เป็นผู้ถูกกระทำไปพลางๆ อย่าให้ถึงที่หมอผีสามตาคนนี้บ้าง ทั้งพี่ทั้งน้องตระกูลเซียโฮว ทั้งนายท่านเตรียมรับละได้เลย!

ใช่ครับ หลังจากที่เรามาทำงานให้กับนายท่านเฉา และผมมัวแต่่วนววยกับการถูกกลั่นแกล้ง เจ้าหลานชายก็สามารถหาพันธมิตรได้อย่างรวดเร็ว นั่นก็คือสองพี่น้องสกุลเซียโฮว

เซียโฮวคุณ⁶ หรือเฮียหยวนหวาง และน้องชายเซียโฮววน⁷ หรือเฮียเมี่ยวไฉ พวกเขาเป็นลูกพี่ลูกน้องใกล้ชิดสนิทสนมซึ่งนายท่านเฉารับมาทำงานด้วย

ทั้งสองคนต่างมีฝีมือเก่งกาจในเชิงบู๊และคำราพิชัยสงคราม โดยเฉพาะเฮียเมี่ยวไฉนั้น ถือเป็นมือธนูที่เก่งกาจน่าชื่นชม และนับเป็นเพื่อนสนิทเข้าหากันดีกับเจ้าหลานชาย อีกทั้งยังเผื่อแผ่ความเอ็นดูมาถึงผมซึ่งถือเป็นน้องชายของเจ้านั้นไปด้วย

เอาตรงๆ นะครับ ถ้าเป็นไปได้อย่าเอ็นดูกันเลยจะเป็นพระคุณกับผมมาก

ทำไมนะเหอครับ

น่าจะเห็นตัวอย่างแบบเบาะๆ ไปแล้วจากเมื่อวันก่อน

ท่านก็เอ็นดูแบบร่วมด้วยช่วยกันแกล้งหรือช่วยกันทับถมนะสิครับ

โอเค ผมรู้ว่าเป็นแค่การล้อกันเล่นๆ เอาฮา แต่บางทีช่วยดูอารมณ์ผมบ้างน่าจะดีกว่า

ชีวิตไอ้ศรัยนี้มันเต็มไปด้วยสีสันน่าสนุกสนานเกินไปไหม ไปไหน

---

⁶ แสหัวคู้้น ชื่อรองหยวนหวาง

⁷ แสหัวเอี้ยน ชื่อรองเมี่ยวไฉ

ใครๆ ก็เอ็นดูอย่างล้นหลาม น่าทึ่งจริงๆ (อันนี้ประชดครับ)

"ขานั่นน่าจะเจ็บน่าคุณนะ" ผมเหลียวมองขณะที่นายท่านเดินแซงหน้าแทรกตัวเข้าไปในห้องแล้วพูดพึมพำ "แต่เจ้าเดินเหมือนไม่เจ็บ"

ผมก้มลงมองข้อเท้าที่ขึ้นรอยช้ำเขียว ลืมไปสนิทว่าต่อให้ไม่ใช้พลังเทพรักษาตัวเอง แต่ถึงยังไงมันก็ต้องมีแอกคิงแกล้งเจ็บกันบ้าง

"ข้าไม่ได้รู้สึกเจ็บมากมายอะไร..." ผมหาทางแก้ให้ตัวเองอย่างรวดเร็ว เดินมาคั้งไกล จะให้น่าเจ็บตอนนี้คงไม่มีแมวที่ไหนเชื่อแน่ "อีกอย่าง อยู่บ้านนอกมีเรื่องให้เจ็บตัวมากกว่านี้หลายเท่า เพียงเท่านี้ย่อมทนได้อยู่แล้ว"

ผมจ้องมองเขม็งลึ้นตัวเกร็ง นายท่านยื่นหันหลังนิ่งเงิบชั่วคราว จึงส่งเสียงงม้ง่า "งั้นหรือ"

"จะ...อ๊ะ!"

ผมกำลังอ้าปากตอบ กะจะหมุนตัวไปทำงานต่อ แต่ดวงตากลับมองเห็นอะไรบางอย่างวาคเข้าใส่ สัญชาตญาณจึงผลักดันให้เอนตัวหลบเพื่อเอาตัวรอด!

ปลายคาบที่ยังคงซ่อนอยู่ในฝักจ่อรออยู่ตรงปลายจุก ผมไล่สายคาไปจนถึงใบหน้าเคร่งขรึมที่กำลังยกยิ้มแปลกๆ ส่งมาให้

"ท่านทำอะไร"

อยู่ๆ ก็หวคของแข็งแบบนี้ใส่ ถ้าเป็นคนธรรมดาคงมีหัวร้างข้างแตกได้เลือดไปแล้ว ทิคจะเล่นอะไรอีก!?

"ประสาทมัสต์ไวใช้ได้" นายท่านเฉวาว่ายิ้มๆ ส่วนผมก็เอือรับประทานไปตามระเบียบ

"ท่าน..." อย่างบอกนะว่าทิคจะทดสอบอะไรอีก

นายท่านพลิกข้อมือเก็บคาบ หมุนตัวเดินไปพาดอาวุธไว้บนหัวเตียงนอนแล้วทิ้งตัวนั่งลง "เจ้าไม่ใช่คนไร้ฝีมือ"

ช่างสังเกตจังนะครับ ผมว่าผมโคตรจะระวังตัวสุดๆ แล้วยังไม่รอดสายคา

"ข้าไม่เคยบอกว่าตนเองไร้ฝีมือ" ผมตอบเรื่อยๆ พลังนั่งลงจัดของที่พื้นต่อไม่ได้สนใจมองอีก

"แต่เจ้าก็ไม่เคยแสดคมันออกมา"

"มันไม่จำเป็น...อีกอย่างข้าหาได้เก่งกาจ เพียงเคยฝึกดาบ ฝึกกำลังเป็นเพื่อนเงินเชียง คังนั้นจึงพอเอาตัวรอดได้เท่านั้น"

"เท่านั้นจริงหรือ"

"หรือท่านอยากให้มีอะไรมากกว่านี้เล่า"

นายท่านเฉาเสียบเสียงไปเป็นครูเมื่อเจอลูกได้กลับแบบนี้มา เข้าคุยกับเขาที่รู้สึกอีกอัครระอัครระอ่วนใจแปลกๆ ทุกที คงเพราะผมจำเรื่องราวในอดีตได้ พอเห็นคนที่ตัวเองเคยฆ่าจะให้เฉยชาก็ขยาด

"อืม ก็ดี" เขาครางในลำคอพลงขยับมายืนค้ำหัวอยู่ทางคานหลัง "เวลาเจ้าติดตามข้าออกทำงาน จะได้ไม่ต้องห่วงหน้าพะวงหลังว่าเด็กรับใช้จะถูกฆ่าทิ้งง่าย ๆ"

ผมหันขวับไปสบตาทันที "ข้าเป็นเด็กรับใช้ก็ต้องติดตามท่านออกไปทำงานภายนอก"

ปกติชอบเขตนงานเด็กรับใช้มันอยู่เฉพาะแต่ในบ้านเท่านั้น อย่างมากคือเตรียมม้า เตรียมของเวลานายจะออกข้างนอก แล้วเรื่องอะไรมาเพิ่มงานให้ผมอีกแล้วละ

"เจ้าอยู่กับข้าก็น่าจะรู้แล้วว่าข้าไม่ชอบอยู่กับที่นานๆ คราวนี้ก็เช่นกัน"

ไม่ชอบอยู่กับที่ก็ไม่ชอบไปสลิครับ ทหารรับใช้มีเยอะเยะ อีกอย่างผมกับเจ้าเงินเชียงก็ตกลงกันแล้วว่าในบ้านเป็นหน้าที่ผมตามประกบ ส่วนนอกบ้านคือหน้าที่เจ้านั้น ลำพังใช้ให้ออกไปทำงานข้างนอกก็ว่าเกินหน้าที่ แต่ไม่ถึงกับจะหิวไปด้วยทุกที ผมไม่ใช่ดวงลคโลกร้อนนะครับท่าน!

"ท่านจะออกไปสืบเรื่องของ*อารามเทียนฉวน* ค้วยตนเองหรือ ไหนว่าจะให้ข้า..."

"ข้าเปลี่ยนใจแล้ว รอให้เจ้าไปคุลาคเลามันยึดยาคเสียเวลา ข้าไป

เองเลยคิดว่า อีกอย่างตอนนี้ยังไม่มีใครที่นี้รู้จักข้า ทำอะไรก็น่าจะง่าย
ดีกว่านั่งเบ๊อยู่ในจวน"

เรื่องของอารามเทียนฉวน (น้ำพุสวรรค์) ถือเป็นหัวข้อเรื่องและ
สถานที่ที่โด่งดังในเมืองจี้หนานแห่งนี้ และยังโจษจันไปถึงพื้นที่ใกล้เคียง

ว่ากันว่าอารามเทียนฉวนมีเทพสถิตอยู่ นามว่าเทพเทียนฉวน เทพ
องค์นั้นบันดาลน้ำพุที่มีสรรพคุณแสนวิเศษ ช่วยรักษาโรคภัย เป็นเหมือน
ยาอายุวัฒนะ แต่การจะได้น้ำนั้นไม่ใช่ง่าย หลายคนยอมฝากตัวเป็นศิษย์
ของอารามแห่งนั้น และบางคนไม่เคยกลับมา...

เทพเทียนฉวน? ไม่เห็นเคยได้ยินมาก่อน...

"แล้วเรื่องคนบ้าคนนั้นเล่าขอรับ" ไม่รู้ทำไม สมองคิดถึงเรื่องนั้น
แต่ปากคันทกลับถามอีกเรื่องซะได้

"แค่คนบ้า ไม่มีญาติก็ช่วยรักษาทันตามอาการ" นายท่านเงาคอบ
เรียบๆ แล้วจ้องมาตาเขม็ง "หรือเจ้ามีอะไร"

"ข้าไม่มีขอรับ"

"ไม่มีก็ทำงานต่อ ขานั่นก็หายมานานขอรับด้วย ฟุ่่งนี้มีเรื่องต้องทำ
อีกมาก ข้าจะไปอาบน้ำ"

ว่าพลางนายท่านก็เดินหายเข้าไปในห้องอีกด้านอย่างรวดเร็ว สงสัยคง
กลัวว่าจะมีอุปสรรคอะไรมาขัดขวางการอาบน้ำอีก

ส่วนไอ้ตริย...ก็หมกคอปสรรคขัดขวางการทำงานไปหนึ่งอย่างนะสิ
ครับ

"เจ้าคนบ้านนั้นมันต้องถูกอาคมไสยคำควบคุมอยู่แน่"

ทันทีที่มีโอกาสอยู่ในที่ส่วนตัว เจ้าหลานชายก็ฟุ่่งเข้ามาโพล่ง
ประโยคนี้ใส่ผมทันทีราวกับอึดอันมานาน

เสียงดังขนาดนี้ ไม่เกรงใจคนก็เกรงใจม้าในคอกนี่บ้างก็คิดนะ

"เจ้าคิดว่าเป็นฝีมือเทียนอวี่?" ผมเอนตัวฟังเสาคอกม้า วางอานม้า
ที่กำลังชักไว้ข้างตัว

เงินเชียงฆวมวดคิ้ว ทำหน้าเหมือนเหม็นเบื่อ "แล้วยังจะใครได้อีก"
"แล้วเขาจะทำอย่างนี้เพื่ออะไร"

เอาจริงๆ คือผมยังมองไม่เห็นประโยชน์จากการให้คนบ้ามา
อาละวาดใส่เทพเออร์กลาง ค่อยให้เป็นคนบ้าที่ถูกมนตร์คำก็ทำอะไรผม
ไม่ได้อยู่ดี

"เล่นงานเจ้าอย่างไรเล่า เห็นอยู่ซัចๆ"

เห็นมันก็เห็นนะ

"แล้วเพื่ออะไร"

"เพื่อ..." เงินเชียงฆะงักกึก แล้วทิ้งค้อนลงบนกองฟาง แรงสะจน
แสงเทียนสั้นไหวเกือบดับวูบ "ข้าก็ไม่รู้ แล้วเจ้า..."

"ไม่" ผมตอบอย่างตรงไปตรงมา สถานการณ์ของพวกเขาตอนนี้
ก็มีคมนิยมครีมไม่ต่างจากบรรยากาศยามค่ำคืนรอบคัวนี้หรอก

เงินเชียงนั่งเงยบไปพักใหญ่จึงเปิดปากอีกครั้ง "เห็นว่าพวงนี้
นายท่านเฉาะจะออกไปข้างนอก ให้พวกข้าไปคัวย"

ผมยกมือถอดคอกแล้วพยักหน้า "ข้าก็ต้องไปคัวย"

คิดไปคิดมาก็ดีเหมือนกัน อารามเทียนฉนวน ที่นั่นกลิ่นไม้คิแปลกๆ

"แล้วนี่เจ้าหาเจอหรือยัง เบาะแสของเซียนเซิงเซียวนะ"

"ไม่" ผมส่ายหน้า "น่าแปลกมาก ทั้งๆ ที่ข้ารู้สึกว่ายู่ใกล้ แต่กลับ
ไม่อาจมองเห็น เหมือนมีอะไรมาถันขวาง"

"จะอะไรได้คิมีมือสหายสุดที่รักของเจ้าอีกนะสิ" เงินเชียงสรุปลัวย
สีหน้าเอือมระอา แต่กลับถูกจิ้งจอกเก้าหางเอ่ยซัด

"ข้าไม่รู้สิถึงพลังของพีใหญ่เลยนะ"

เห็นเงียบๆ นึกว่านอน ที่แท้ก็ฟ้งอยู่หรรอกระอะ

"บางที่พีใหญ่ของเจ้าอาจจะไม่ได้เกี่ยวข้องกับโดยตรง แต่เขาต้อง
เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้สักทางแน่" ฉิหลงออกความเห็นบ้าง

"ก็จริงของเจ้า"

ถือเป็นข้อสันนิษฐานที่ใช้ได้ ปกติเจ้าเทียนอวิมันมักจะทำลับบๆ ล่อๆ

หาเรื่องมาให้ผมปวดหัว จากนั้นก็โผล่มาเสนอเกมทางเลือกปัญญาฉันทันที คราวนี้อาจจะเป็นอย่างนั้น แต่ว่าอะไรกันล่ะที่ผมจะต้องเลือก

หวังว่าคงไม่ใช่...

"ไม่แน่ว่าคนบ้าคนนั้นอาจจะทำให้เรารู้อะไรดีๆ ก็ได้ ลองไปเยี่ยมเยียนถามไถ่คุนหน่อยดีหรือไม่" เงินเซียงเสนอพร้อมกับแยมยิ้มแปลกๆ คาดว่าวิธีการเยี่ยมเยียนของเขาคงเป็นอะไรที่พิเศษมากแน่ๆ

"ลองดูก็ได้ ไหนๆ ฟรุ้งนี่เราก็ต้องออกไปข้างนอกคงไม่มีเวลา" ผมพยักหน้าตอบรับพลางยื่นตัวลุกขึ้นยืน "หากเป็นไปได้ข้าจะลองรักษาเขา ดู รีบไปกันเถอะ"

"เจ้าจะรีบไปไหน คินนี้มีเวลาทั้งคืน" เงินเซียงคันทัวลุกตาม แต่ยังไม่วายทำตัวเป็นพวกขี้สงสัย

"เจ้าคงไม่คิดจะให้ข้าไปหาคนบ้าในสภาพ..."

"เอาละ ข้าเข้าใจ"

เงินเซียงเอ่ยแทรกพลางหายวับ มุ่งสู่จุดหมายล่องหน้าไปก่อนอย่างรวดเร็วไม่ต้องย่ำ

นอกจากไม่ออกไปหาคนบ้าสุดอันตรายด้วยร่างผู้หญิง ผมก็กลัวใจเจ้าหลานชายนี้ละ ถ้าขึ้นมัวแต่ผวากันเองมีหวังคงไม่ได้เรื่องอะไร

อืม ว่าแต่อาการเทียนฉวนจะมีน้ำพุที่รักษาโรคอิสรลีซึมของเจ้าเงินเซียงมันได้มั่งไหมหนอ